

ЧЕРНІГІВСЬКА ДЕРЖАВНА ОБЛАСНА УНІВЕРСАЛЬНА НАУКОВА
БІБЛІОТЕКА ІМ.В.Г.КОРОЛЕНКА

ЧЕРНІГІВСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ СПІЛКИ
ПИСЬМЕННИКІВ УКРАЇНИ

ПИСЬМЕННИКИ ЧЕРНІГІВЩИНИ

ДОВІДНИК

ЧЕРНІГІВ, 2001

ББК 91.9:83
П 35

У біобібліографічному покажчику «ПИСЬМЕННИКИ ЧЕРНІГІВЩИНИ» систематизовано й висвітлено різноманітний матеріал про майстрів слова - членів Національної спілки письменників України, які зараз живуть і працюють у Чернігові, Ніжині, Прилуках, в інших містах і селах нашого краю.

Покажчик укладений за алфавітним принципом. Спочатку подається біографічна довідка, яка містить стислі відомості про час і місце народження, освіти, твори, що вийшли окремими виданнями. Далі - список основної літератури, котрий складається з творів письменника, рецензій на них, нарисів про його творчу діяльність. Усе це подається в хронологічній послідовності. Посібник має розділ «Матеріали про літературний процес на Чернігівщині» та допоміжний «Іменний покажчик». Покажчик частково анотований.

Видання зацікавить викладачів шкіл і вузів, учнів і студентів, працівників бібліотек, музеїв, краєзнавців, всіх, хто цінує й любить красне письменство рідного краю.

Бібліографічний покажчик «ПИСЬМЕННИКИ ЧЕРНІГІВЩИНИ» приурочується 25-річчю утворення Чернігівської організації Національної спілки письменників України.

Упорядник: Н.Ф.Гонза.

Авт. вступ. сл. і біографічних довідок: С.П.Реп'ях.

Редактор: Л.В.Студьонова.

Відповідальний за випуск: П.Грищенко.

Комп'ютерний набір: І.Каганова, Н.Медеянова.

Ризограф: Чернігівської ОУНБ ім. В. Короленка.
Тираж 300.

НАМ - ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ

Десь у середині сімдесятих років минулого сторіччя раз у раз з'являлася добровісною хмаркою в літературному небі України думка : пора і в Чернігові створити обласну письменницьку організацію. Адже на той час спілчанські осередки діяли у вісімнадцяти областях. Все частіше долітала ця хмарка до нашого обласного центру, та її не дуже хотіли бачити. Один із ідеологів так і сказав : “Хочете мати клопіт, то створіть у себе письменницьку організацію”. Та молодий секретар обкому партії Володимир Михайлович Половець, що очолив ідеологічну службу, цього клопоту не злякався. “Чим більше клопоту, тим веселіше жити!” – таким було його життєве кредо.

І ось за клопотанням, написаним у його кабінеті, президія правління Спілки письменників України на своєму засіданні 14 листопада 1976 року приймає рішення про створення Чернігівської організації Спілки письменників України. Протокол №5 підписав тодішній керівник республіканської Спілки Василь Козаченко.

Та справжнім днем народження нашої організації стало 3 грудня 1976 року, коли в читальному залі обласної бібліотеки відбулися установчі збори письменників Чернігівщини. Десять їх прибуло тоді на це маленьке свято : Микола Слав'ятинський, Кузьма Журба, Вілій Москалець, Степан Пінчук, Павло Сердюк, Дмитро Куровський, Ірина Коцюбинська, Надія Петренко, Микола Турківський та автор цих рядків. За створення організації проголосували одностайно. З того дня й почали жити під спілчанським дахом.

Давно відомо, що перебування у Спілці навчило писати краще не багатьох. Тільки завзяті, які відчули дух творчої конкуренції, поставили перед собою своєрідне надзавдання, мобілізували весь свій потенціал, зійшли на горішні сходинки літературного процесу. Зробити це, вони могли б і без Спілки. Та все ж почуття ліктя колеги, дружня порада відіграють певну роль у піднесенні майстерності. Головне ж тут – заявити про себе як про боєздатний колектив творців, громадських діячів на терені рідної культури, охоронців і пропагандистів української мови. Зі своїми віршами, оповіданнями, публіцистичними творами, гуморесками наші письменники пішли до людей. Може, декому й видасться сьогодні це смішним, але те, що до красного слова прилучилися тисячі робітників, колгоспників, вчителів, медиків, студентів і школярів, не минуло марно. Своїми відвідинами ми постійно нагадували : живе наше слово! жива наша культура! І вона не збирається поступатися позиціями, навпаки, все настійніше прагне до визнання, до нових верховин.

Люди зачитувалися повістями Вілія Москальця “Над Сеймом летять журавлі”, “Сейм виходить з берегів”; “Зимова балада”, оповіданнями Надії Петренко; віршами Кузьми Журби, Дмитра Куровського, Миколи Турківського; критичними статтями Павла Сердюка і Степана Пінчука, знайомилися з перекладами Миколи Слав'ятинського, працями Ірини Коцюбинської.

А на п'яти “ветеранам” наступало нове покоління літераторів, яке заявило про себе поетичними творами Дмитра Іванова, Василя Буденного, Петра Куценка, Таїсії Шаповаленко, цікавою прозою Володимира Кезлі, Петра Дідовича, Йосипа Павліва, Бориса Наріжного, драматургією Анатолія Ларченкова.

Зародилися і стали традиційними на Подесенні літературні свята “Над Дніпром, Десною й Сожем”, “Чуття єдиної родини”, дні чуваської літератури. Особливо популярним і представницьким було Тичинине свято. Уявіть лишень собі : у ньому взяло участь понад 400 письменників з багатьох куточків СРСР. І переважна більшість із них несла свої враження про красу нашого краю, нашого слова до своїх земляків. Рейтинг свята став таким високим, що потрапити на нього вважалося великим щастям. У свою чергу письменники Чернігівщини бували в Росії, Білорусії, Чувашії, інших республіках.

Твори учасників свята перекладалися на українську мову і друкувалися в обласній та республіканській пресі, а твори чернігівців з’являлися на сторінках видань багатьох республік. Завдяки цьому святу, ми могли говорити тепле слово про свою Україну. Адже відомо, як ставилися офіційні кола до віршів типу “Любіть Україну”. Своє захоплення Україною висловлювали і наші гості. Отже, свято “Чуття єдиної родини” перетворювалося на свято України. І це слід знати тим, хто гадає, що це був чисто партійний, навіть, антиукраїнський захід.

Спілка письменників області започаткувала відзначення ювілеїв літераторів – земляків, відроджувала забуті, а то й заборонені імена. Варто пригадати хоча б 150 – річчя Ганни Барвінок на Борзнящині. До цього письменницю знали тільки окремі читачі. Коли ж про наше святкування написала обласна і республіканська преса, коли повідомлення про це прозвучало по радіостанції “Свобода”, стежка в Мотронівку, освячена нашими квітами і теплими словами, відкрилася для багатьох. Це ж стосується Пантелеймона Куліша, Анатолія Олійника, Петра Ткаченка – Галашка, Миколи Вороного, Аркадія Казки та багатьох інших. Не кажучи вже про вечори Василя Чумака, Василя Блакитного, Михайла Івченка, Олекси Десняка, Михайла Сеспеля.

З нашої ініціативи встановлено меморіальні дошки П.Тичині, В.Блакитному, М.Івченку, К.Журбі, Ю.Збанацькому, Є.Гуцалу, В.Ганцову, пам’ятний камінь на місці будинку Л.Глібова, зрештою, створено літературно – меморіальний музей у с.Пісках Бобровицького району.

Спілка надавала немало матеріальну допомогу письменникам. Збудовано хату В.Кезлі, придбано квартиру Т.Шаповаленко, поліпшено побутові умови багатьох літераторів. А скільки з них зміцнювали своє здоров’я в Будинках творчості Одеси, Ялти, Коктебеля, Піцунди, в пансіонатах Трускавця та інших містах!

А тим часом до Спілки вливалася свіжа кров. Її лави поповнили талановиті літератори Микола Адаменко, Станіслав Маринчик, Валентина Мастерова, Кость Москалець, Анатолій Шкуліпа, Олена Шульга, Олександр Астаф’єв, Гурам Петріашвілі, Андрій Деркач, Сергій Дзюба, Катерина Дужа. Восторжествувала справедливість : до Спілки письменників України прийнято острянина Миколу Холодного.

А останнім часом наша організація збагатилася новими іменами. Це – прозаїки Микола Шуст, Іван Шевченко, Петро Зуб, Володимир Кашка, Михайло Руденко, Іван Просяник, Володимир Сенцовський, Володимир Шкварчук, поети Анатолій Крупко, Ганна Арсенич – Баран, Сергій Коноваленко, Ніна Ткаченко. Посмертно прийнятий до Спілки Олександр Климіша.

За цей час немало і пішло від нас. Ми у зажурі згадуємо їх, схиляємо свої голови.

Нелегко сьогодні літераторам. Вже багато років Спілка не фінансується, а на письменницьких столах накопичилося чимало творів, вартих оприлюднення.

Щоправда, обласна держадміністрація виступила з ініціативою допомогти письменникам, виділяються хай і скромні, але ж кошти. Завдяки цьому з'явилося кілька книг. От лише б не була ця хороша ідея скороминущою!

Цей промінчик уваги нашої молоді держави до майстрів слова зігриває наші серця, сповнює вірою і надією.

3 грудня – Чернігівській організації Національної спілки письменників України – 25. Ми зустрічаємо ювілей не з порожніми руками. І це свідчення того, що літератори вкладають і свою цеглинку в будову під назвою – держава Україна, зміцнюють її, надто духовність, без якої повноцінне життя немислиме.

Станіслав Реп'ях – голова Ради
Чернігівської організації Національної спілки письменників України.

АДАМЕНКО МИКОЛА ПЕТРОВИЧ

Адаменко Микола Петрович, поет і прозаїк, літературознавець і фольклорист, широко знаний і популярний на Подесенні. Визнання прийшло до нього передовсім тому, що вірші й поеми його щирі, майстерно написані, торкаються потаємних глибин людського серця. А посилилося воно тому, що багато років Микола Петрович працював на педагогічній ниві, був одним з кращих на Чернігівщині викладачів української мови та літератури. І до нього – в Сосницьку середню школу ім. О. П. Довженка – приїздили за досвідом з найвіддаленіших куточків області. Сосниця запам'ятовувалася відвідинами музею геніального Довженка і уроками Адаменка.

Микола Петрович, як і Олександр Петрович, теж народився в Сосниці, а точніше в селі Загребеллі, що стало тепер частиною селища. Саме тут відбувалася всесвітньо відома повінь, змальована в "Зачарованій Десні".

На світ білий Микола Петрович з'явився 20 грудня 1931 року в селянській родині. Батько був сільським активістом, хоч і гірко розчарувався в комуністичних експериментах. Проте це не завадило фашистам та їхнім прихвостням розстріляти чесного хлібороба.

Залишившись із матір'ю, хлопчик по війні немовби намагався довести людям незламність і незнищенність свого талановитого роду. Він старанно вчився, пробував писати.

1950 року вступив на філфак Київського державного університету. А 1953-го його звинуватили у антирадянських настроях, наклепах на сталінську політику і засудили до 10 років концтаборів.

Там юнак і пройшов школу мужності, витривалості, вірності своїм ідеалам. По смерті Сталіна 1956 року Адаменка за відсутністю доказів звільнили.

Повернувшись із заслання, працював на загальних роботах у колгоспі, обліковцем тракторної бригади, бригадиром садово-городньої бригади. Вступив

на заочне навчання до Борзнянського технікуму плодоовочівництва. І лише 1962 року, після повної реабілітації, його поновлюють у Київському університеті.

Вчителював у Полюшкинській восьмирічній школі на Новгород-Сіверщині, а потім назавжди повернувся у рідні краї.

Печать Гулагу на багато літ перетнула Миколі Петровичу шлях до красного письма. Писати писав, а от друкуватися почав лише у зрілому віці. Перша поетична книжка "Повінь" вийшла у "Радянському письменнику" 1985 року. Вона й стала перепусткою до Національної спілки письменників України, до котрої був прийнятий 1988 року. Наступна збірка поезій "Цвіт на морозі" побачила світ у тому ж видавництві 1990 року. А через два роки з'явилася третя поетична збірка "Прагнення неба".

У Миколи Петровича – десятки рукописів нових книг. Нарешті, він завершив роботу над романом-трилогією "Закон-тайга". Перша частина його і оповідання вийшли друком у 2001 році.

Письменник – лауреат обласної премії ім. Б. Грінченка.

ОКРЕМІ ВИДАННЯ

1. ПОВІНЬ.- К.: Рад. письменник, 1986.- 106с.

Рец.: Сердюк П. Голос Землі //Десн. правда. –1986. – 31серп.

2.... ЦВІТ на морозі : Поезії / [Худож. оформ. М.Б.Гутмана].- К.: Рад. письменник, 1990. – 142с.:іл.

3. ПРАГНЕННЯ неба : Поезії.- Чернігів, 1995.-104с.

4. ЗАКОН – тайга : Новели, оповідання, роман. – Чернігів, 2001.- 213с.

ЛІТЕРАТУРА ПРО ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ

5. НОВІ члени Спілки письменників //Літ. Україна.- 1989.- 23лют. – С.7.

6. ХОЛОДНИЙ М.К. Уроки Миколи Адаменка //Укр. мова і літ. в школі.- 1989. - №11.- С.66– 70.

7. РЕП'ЯХ С. Миколі Адаменкові – 60 //Літ. Україна. – 1992. – 28січ.

8. ПЕРШІ лауреати [премії ім.Б.Грінченка обл. т- ва "Просвіта"] //Черніг. вісн.- 1992.- 25груд. – С.2.

Серед інших М.П. Адаменко.

9. "ІДУ через поля, через яруги – і не боюся в світі заблукать": (Метод.- бібліогр. матеріали з сер. "Повернуті імена письменників Чернігівщини"). Вип.І (XXVIII) /Підгот. С.І.Блиставець. – Чернігів, 1993.- 8с.

Випуск присвячено М.П. Адаменку.

10. МУСІЄНКО О. Такий він, Микола Адаменко //Літ. Україна. – 1994.– 19трав. – С.8.

11. МАГУЛА В. Живе у Сосниці письменник //Сіверщина. – 1996. – 21 лют.

12. СЕРДЮК П. Чернігівський вінок сонетів //Літ. Чернігів. – 1997. - №10.– С.3 – 8.

13. МИКОЛА Петрович Адаменко : (Реком. бібліогр. покажч.). – Чернігів, 1999. – 13с. – (Черніг. держ. ОУНБ ім.В.Г.Короленка).

АРСЕНИЧ-БАРАН ГАННА

ВАСИЛІВНА

Ганна Василівна АРСЕНИЧ-БАРАН – одна з

найяскравіших поеток останнього призову. Ширяючи у високих небесах слова, вона водночас міцно стоїть на землі, гаряче любить свій край, дбає про його майбутнє.

Народилася Ганна Василівна 26 червня 1970 року в селі Нижній Березів Косівського району Івано-Франківської області.

1992 року закінчила філологічний факультет Івано-Франківського педагогічного інституту ім. В. Стефаника. Працювала на Гуцульщині, де широко друкувалася в місцевій пресі, де звучали її пісні, де, зрештою, 1997 року вийшла з друку перша її збірка поезій – "Рушник на калині".

Книга припала до душі і критикам, і передовсім читачам. Адже це – гімн красі рідної землі, її людей – хліборобів, шахтарів, плотогонів.

1998 року разом з чоловіком священником Мироном Бараном та сином Іванком переїхала до Чернігова, де стала вчителькою школи-лицею №15. Дуже швидко завоювала авторитет серед колег і школярів, активно включилася в громадське життя міста. Ганну Василівну можна бачити на всіх найважливіших заходах, що проводяться товариством "Просвіта", Чернігівською організацією Національної спілки письменників України, членом якої вона стала 1998 року після виходу у світ другої поетичної збірки "Музика черемхи".

І ця книга перейнята енергією творчості, енергією любові.

Даруйте одне одному хвилини,
Що сповнені любові і тепла.
Даруйте щастя і добро щоднини,
Щоб доля щедрою і світлою була.

Нині робочий стіл письменниці рясніє новими поезіями, оповіданнями. А нещодавно видруковано третю книжку – "Розквітлий глід". Готуються до друку збірка поезій "Хочу весь світ помістити в собі" та книга новел "Закутуюсь у сонце".

ОКРЕМІ ВИДАННЯ

14. РУШНИК на калині : Поезії. – Косів : Писаний камінь, 1997. – 32с.
15. МУЗИКА черемхи : Поезії.- Писаний камінь, 1998. – 32с.
16. РОЗКВІТЛИЙ глід : Поезії. – Косів : Писаний камінь, 2001.- 40с.

ЛІТЕРАТУРА ПРО ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ

17. ПАРХОМЕНКО Л. [Передмова до добірки поезій] // Гарт. – 1999. – 5 берез. – С. 11.
18. МИКОЛАЄНКО В. І прозаїки, і поети // Десн. правда. – 1998. – 17 листоп.
Серед членів СПУ Г. Арсенич-Баран.

АСТАФ'ЄВ ОЛЕКСАНДР ГРИГОРОВИЧ

АСТАФ'ЄВ Олександр Григорович народився 10 серпня 1952 року на місі Лазарева Хабаровського краю. Після трагічної смерті репресованого батька і закінчення терміну свого заслання мати з маленьким хлопчиком на руках

повернулася 1953 року до села Вовківці Борщівського району на Тернопіллі, де перебувала депортована з Польщі її родина.

Тяжким було життя сироти. Його морок освітлювали звичайні дитячі радощі і непереморне прагнення вчитися.

Отож по закінченні школи юнак вступає до Львівського поліграфічного інституту, здобуває там вищу освіту, яку поглиблює в аспірантурі та докторантурі при інституті літератури ім. Т. Г. Шевченка НАН України. Успішно захищає спершу кандидатську, а потім докторську дисертацію з проблем сучасної лірики. У цей же час він працює на кафедрі української літератури Ніжинського педагогічного університету ім. М. В. Гоголя. Услід за званням доцента отримує професорський титул. Блискучий лектор, глибокий знавець предмету, Олександр Григорович стає улюбленцем студентів, завойовує високий авторитет серед педагогів.

Цей авторитет посилюється ще й тому, що Астаф'єв – автор чудових поезій, глибоких за думкою і щирих за почуттями, позначених розмаїттям форми.

Світ побачили його збірки віршів "Листв'яний дзвін" (1981), "Заручини" (1988), "Слова народжені снігами" (1995), "Зблизька і на відстані" (1996). Після виходу двох перших книг Олександра Григоровича прийнято до лав Національної спілки письменників України.

Спільно з дружиною 1994 року він видрукував книгу памфлетів "Ніжинські гримаси".

Останнім часом Олександр Астаф'єв видав низку вагомих літературознавчих праць та цікавих брошур, серед яких "Нарис життя і творчості Ігоря Качуровського" (1994), "Поети "Нью-Йоркської групи" (1995), "Петро Одарченко. Штрихи до літературного портрета" (1996), "У пошуках світової гармонії. Г. Сковорода і Ю. Клен" (1996), "Апокаліпсиси Євгена Маланюка" (1997), "Стилізація" (1998), "Лірика української еміграції: еволюція стильових систем" (1998), "Художні системи українського зарубіжжя" (2000), "Образ і знак" (2000) та ін.

Відомий О. Г. Астаф'єв і як непересічний тлумач поетів, які пишуть англійською, французькою, чеською, болгарською, польською, вірменською, білоруською та іншими мовами.

Поет і літературознавець – лауреат обласних літературних премій ім. Б.Грінченка (1995) та М.Коцюбинського (2001).

Веде величезну громадську роботу: співредактор обласної щотижневої газети "Просвіта", член редколегії журналу "Сіверянський літопис", голова Ніжинського міського товариства української мови ім. Т. Г. Шевченка "Просвіта". Член Міжнародної асоціації українців.

ОКРЕМІ ВИДАННЯ

19. ЗАРУЧИНИ : Вірші, поема. – К.: Молодь, 1988. – 60с.

Рец.: Кухар Р. Профіль поета на основі його збірки "Заручини" //Літ.Чернігів. – 1997.- №11.- С.13 - 16.

20. ОСОБЕННОСТИ типизации в литературе : 10.01. 08 – Теория лит: Автореф. дис. на соиск. учен. степ. канд. филолог. наук. – К., 1990. – 21с.

21. АСТАФ'ЄВА М. Ніжинські гримаси : [Памфлети]. – Ніжин, 1995.- 105с.

Рец.: Фтомова І. "Ніжинські гримаси" //Сіверян. літопис. – 1995. - №2. – С.80 – 81.

22. ПОЕТИ Нью – Йоркської групи. – Ніжин, 1995. – 44с.
23. СЛОВА, народжені снігами : Лірика. – Ніжин : Просвіта, 1995.- 32с.
24. ЛПРИКА української еміграції : Монографія. – К.: Смолоскип, 1998.- 343с.
- Рец.: Кухар Р. Крайова оцінка української діаспорної поезії //Визвольний шлях.- 1999.- №9.- С.1140 –1141.
25. АПОКАЛІПСИС Євгена Маланюка /НДПІ ім.М.Гоголя; Ніжин. міськ. т-во “Просвіта”.- Ніжин: НДПІ ім. М.Гоголя, 1999.- 30с.- (Літ.укр. діаспори ; Вип.13).
26. ЗБЛИЗЬКА і на відстані : Вірші, поеми, пер. – Ніжин, 1999. – 224с.
- Рец.: Кузьменко В. “Велике бачиться на відстані...”//Літ. Чернігів.- 2000.- №15.- С.123- 127.
27. ПЕТРО Одарченко : Штрихи до літ портр. /НДПІ ім.М.Гоголя; Ніжин. міськ. т-во “Просвіта”.- Ніжин : НДПІ ім. М.Гоголя, 1999.- 30с.- (Літ.укр. діаспори; Вип.8).
28. ПОЕТИ “Нью – Йоркської групи” /НДПІ ім.М.Гоголя; Ніжин.міськ. т-во “Просвіта”.- Ніжин: НДПІ ім.М.Гоголя, 1999.- 30с.- (Літ. укр.діаспори; Вип.6).
29. СТИЛІЗАЦІЯ /НДПІ ім.М.Гоголя; Центр гуманіт.співпраці з укр.діаспорою; Ніжин. міськ. т-во “Просвіта”.- Ніжин: НДПІ ім.М.Гоголя, 1999.- 48с. – (Літ.укр. діаспори; Вип.20).
30. У ПОШУКАХ світової гармонії : (Григорій Сковорода і Юрій Клен : Діалог через віки) /НДПІ ім.М.Гоголя; Ніжин. міськ. т-во “Просвіта”. – Ніжин : НДПІ ім.М.Гоголя, 1999.- 30с.- (Літ.укр. діаспори; Вип.12).
31. ОБРАЗ і знак. Укр. емігрант. поезія у структурносеміотичній перспективі : Монографія. – К.: Наук. думка, 2000.- 268с.
32. ХУДОЖНІ системи українського зарубіжжя. – К.: Ін – т л-ри ім. Т.Г.Шевченка НАН України, 2000. – 52с.

ЛІТЕРАТУРА ПРО ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ

33. ВІТАЄМО земляків //Десн. правда. – 1992.- 28 лип.
- Нові члени СПУ. Серед них – О.Астаф’єв.
34. КОВОРОНА А. Книги наших земляків //Вісті. – 1998. – 25 груд.
35. ТКАЧУК М. Широта пошуку, глибина аналізу //Сіверян. літопис. – 2001. -№3.- С.125– 128.

БУДЕННИЙ ВАСИЛЬ ЙОСИПОВИЧ

Буденний Василь Йосипович народився 20 вересня 1947 року в селі Смолині Чернігівського району в хліборобській сім’ї, що зумовило його як життєвий, так і творчий шлях. Зачерпнувши з джерел дитинства чистоти й селянської мудрості, він поніс це стежками й магістралями сьогодення.

Здобувши вищу філологічну освіту в Київському педінституті ім. О.М.Горького, працював на освітянській ниві. Потім у музеї ім. М. М. Коцюбинського, де всерйоз і назавжди прилучився до справжньої літератури.

Якщо вірші Василя Буденного раннього періоду його творчості клекотіли переважно

буйством почуттів, то пізніше вони помудрішали, набрали філософічності, афористичності, цілісності.

Тривалий час Василь Йосипович очолював обласне товариство книголюбів. Робота на цьому терені дала йому багато: зустрічі з людьми, поїздки по Україні, знайомство з провідними майстрами слова.

Дебютував Василь Буденний у колективній збірці "Серце співає", яка вийшла у "Радянському письменнику". А потім одна за одною з'явилися його поетичні книги: "Дарунки вересня", "Орбіта зернини", "Третє повернення", "Живиця жнивного тепла", "Моя ти, земле", "Сиве багаття", "Під сьомим небом", "На вістрі власного меча" та інші.

У кінці 80-х років поет переходить на викладацьку роботу на кафедру української мови та літератури Чернігівського педагогічного інституту ім. Т. Г. Шевченка. Веде напружену творчу і пропагандистську діяльність.

До літературної премії імені Олекси Десняка, якої поет удостоєний 1979 року, додалася літературна премія ім. М. М. Коцюбинського за книгу "Шлях до осяяння".

Нині поет у розповні творчих сил. Виходять нові збірки віршів. Він – доцент Чернігівського державного педагогічного університету ім. Т.Г.Шевченка, заступник голови Ради Чернігівської організації Національної спілки письменників України.

ОКРЕМІ ВИДАННЯ

36. ДАРУНКИ вересня : Поезії. – К.: Рад. письменник, 1982.- 37с.

37. ОРБИТА зернини: [Поезії].- К.: Молодь, 1985.- 48с.

Рец.: Сапон В. Орбіта любові // Комс. гарт.- 1985.- 30 трав.

38. ТРЕТЄ повернення: Поезії.- К.: Рад. письменник, 1990.- 119с.:іл.

39. ЖИВИЦЯ жнивного тепла: Поезії.- Чернігів: Десна, 1991.- 95с.

Рец.: Ковалець Я. "Білявим Займищем беріз..." // Комс. гарт.- 1991.- №25(трав).- С.8.

40. МОЯ ти земле : [Поезії].- Чернігів: РВВ обл. упр. по пресі, 1992.- 70с.

41. ШЛЯХ до осяяння: [Поезії].- Чернігів: ДКП РВВ, 2000.- 270с.

ЛІТЕРАТУРА ПРО ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ

42. САПОН В. Дарунки любові // Комс. гарт.- 1983.- 14 черв.

43. НОВІ члени Спілки письменників // Літ. Україна.- 1984.- 5 січ.- С.7.

Серед них В.Й.Буденний.

44. БУДЕННИЙ Василь Йосипович (1947) // Укр. літ. енцикл.- К., 1988.- Т.1.- С.241.

45. КУЦЕНКО П. На сонячній орбіті: Василю Буденному – 50 // Десн. правда.- 1997.- 20 верес.

46. ДЗЮБА С. Василь Буденний пише вірші небуденні // Черніг. відом.- 1997.- 26 верес.- С.4.

47. ІМЕНА лауреатів названо // Десн. правда.- 1999.- 11 верес.

Буденний В.Й.- лауреат літ. премії ім.М.Коцюбинського.

ДЕРКАЧ АНДРІЙ В'ЯЧЕСЛАВОВИЧ

ДЕРКАЧ Андрій В'ячеславович народився в сім'ї вчительки й інженера-будівельника 17 січня 1965 року – в місті Чернігові.

Допитливий, вдумливий хлопчик з дитинства виявляв інтерес до красного письма, відвідував літературні вечори, схилявся, ховаючись від усіх, над аркушем чистого паперу. Він вже тоді мислив гостро і неординарно, за що й поплатився. Будучи учнем восьмого класу Чернігівської середньої школи №16, ставив учителям не зовсім звичайні запитання. І хлопчиком зацікавилися органи... державної безпеки.

Тяжко пережила це родина, наклали печать події і на характер юнака.

Аби перебувати подалі від "політики", Андрій вступає до Київського інженерно-будівельного інституту. Але згодом залишає його: не до душі!

Стає студентом - філологом Ніжинського педагогічного інституту ім. М. В. Гоголя, відвідує заняття літературної студії. Та й тут виникають конфлікти. Юнак прагне чогось незвичайного, нового. Все, що його оточує, здається йому сірим, буденним. Залишає і цей вуз. Іде в науку до життя.

Працює дворником, сторожем. І пише, пише.

Болісно шукає себе. Від віршів переходить до прозових мініатюр. Займається самоосвітою.

Його друкує газета "Комсомольський гарт". Далі – публікації в республіканських та всеукраїнських виданнях, за рубежем.

1993 року Андрій видає першу і поки що єдину книжку віршів "Займенники", за яку і був прийнятий до Спілки письменників України.

Виїздить за кордон. Живе у Франції та Німеччині. Працює робітником, барменом. Але виривається на кафедру Сорбонського університету з лекцією. Його хотіли взяти до Мюнхенського університету, але трьох років Ніжинського педінституту виявилось недостатньо для... оформлення на роботу.

Повертається додому. Трохи побувши кореспондентом газети, переходить на телебачення, де працює й нині.

Підготував до друку збірки прози та поезії.

ОКРЕМІ ВИДАННЯ

48.ЗАЙМЕННИКИ : Поезії.- Чернігів : РВВ обл. упр. по пресі, 1993.- 67с.

ЛІТЕРАТУРА ПРО ЖИТТЯ І ДІЯЛЬНІСТЬ

49.ДЕРКАЧ А. Два роки в Німеччині /Інтерв'ю вів С.Дзюба //Черніг. відом.- 1997. – 13черв.

50.КУЗЬМЕНКО В. Натруджені мозолі "малої" прози чи постмодернізм по-чернігівськи ? //Літ.Чернігів .- 1997.- №11.- С.92-100.

ДЗЮБА СЕРГІЙ ВІКТОРОВИЧ

ДЗЮБА Сергій Вікторович народився 20 вересня 1964 року в місті Пирятині на Полтавщині. Після закінчення школи служив у війську. Вищу освіту здобув на факультеті журналістики Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка. Нині мешкає в Чернігові.

Працював кореспондентом обласної молодіжної газети "Гарт", завідувачем відділу видання облдержадміністрації та місцевої організації Національної спілки журналістів "Чернігівський вісник", заступником головного редактора міської газети "Чернігівські відомості", головним редактором приватної газети "Наша газета", власником радіо "Свобода" і газети "Молодь України". Створив і очолював Чернігівський медіа-клуб.

Тепер – президент громадської організації "Чернігівський інтелектуальний центр", яка об'єднує 25 головних редакторів, власників, журналістів преси, радіо і телебачення, науковців, письменників, проводить зустрічі, презентації, конференції, "круглі столи", організовує виставки, веде літературну, наукову, просвітницьку, правозахисну та видавничу діяльність.

Сергій Дзюба керує також школою молодого журналіста, Чернігівською обласною літературною студією. Він – співголова журі щорічного обласного літературного конкурсу для дітей та молоді, голова журі обласного конкурсу молодих журналістів.

Головне його місце роботи сьогодні – журналіст ВАТ "Корпорація "Медіа Простір".

В доробку обдарованого літератора книги – віршів "Колись я напишу останнього вірша", "Сонце пахне снігом і яблуками", прози "Кракатунчик – кленовий бог". Він упорядкував антології сучасної української поезії "Пастухи квітів", "Станція Чернігів", переклав і видав чимало творів, серед яких книга білоруської письменниці Лілії Бондаревич (Черненко) "Жінка, яка децю знає". Друкувався в багатьох вітчизняних та закордонних виданнях.

Лауреат міжнародних, всеукраїнських та обласних премій і конкурсів: ім. М. Коцюбинського, ім. В. Стуса, ім. Д. Нитченка, "Тріумф", "Смолоскип", "Гранослов", "Краща книга року" (тричі, перші місця), "Журналіст року" тощо.

ОКРЕМІ ВИДАННЯ

51. КОЛИСЬ я напишу останнього вірша: Зб. віршів / Упоряд. і авт. післямови Р. Харчук. - К.: Смолоскип, 1995. - 126с.: портр.

52. СОНЦЕ пахне снігом і яблуками : Поезії / Вступ. сл. Л. Горлача "Хто захоче – почує голос поета..." – К.: Гранослов, 1997. - 32с.: 1л. портр., іл.

Рец.: Сломінська Н. Майже новорічне // Сіверян. літопис. - 1998. - №6. - С. 164-165.

Слапчук В. Кохання довше за життя // Літ. Україна. - 1999. - 28 січ. - С. 6.

53. КРАКАТУНЧИК – кленовий бог : Повесть для дітей / Ред. Ю. М. Крисанов. - Чернігів : РВК "Десн. правда", 1999. - 120с.

Рец.: Миколаєнко В. Брат Карлсона живе в Чернігові // Десн. правда. - 1999. - 16 берез.

Григор'єва Н. Безпосередня і опосередкована причетність // Літ. Чернігів. -

2000.- №15.- С.128-130.

Данилевська Н.У світі неймовірних пригод //Черніг. аргументи і факти.- 1999.- 4верес.

ЛІТЕРАТУРА ПРО ЖИТТЯ І ДІЯЛЬНІСТЬ

54.ГАРИГА А.Політ душі //Черніг. відом.-1996.- 2лют.- С.3.

55.ЗНАЙОМТЕСЬ : автор "Просвіти" [С.Дзюба] //Просвіта.- 1997.- 11січ.

56.ПАВЛЕНКО С. Гріх любити неталановито //Голос. України.- 1997.- 11січ.- С.7.

57.СТАЛИ лауреатами [премії ім.М.Коцюбинського] //Десн. правда.- 1998.- 16верес.

С.Дзюба серед ін.

58.ДРУГИЙ грант //Літ. Україна.- 1998.-Згруд.- С.3.

Діяльність Черніг. медіа-клубу та його голови поета С.Дзюби.

59.ПРЕМІЇ : Новини плюс //Україна молода.- 1999.- 27лют.- С.1.

Журналістська премія ім.В.Стуса – С.Дзюбі.

60.ВІРНІ українству : Нові лауреати премії імені Дмитра Нитченка //Дем. Україна.- 2000.- 24листоп.

Серд ін. – С.Дзюба.

61.СЕРГЕЙ Дзюба – лауреат премії імени Дмитрия Нитченко //Вал.- 2000.- 30нояб.- С.7.

62.КАГАНОВА І. Видання 1998-1999рр. : Коротко про кн. чернігівців //Літ. Чернігів.- 2000.- №14.- С.128-132.

В т.ч. і про творчість С.Дзюби.

63.КИРИЛЮК В. З ім'ям Дмитра Нитченка //Літ. Україна.- 2001.- 8берез.- С.6.

Творчий портрет С.Дзюби.

64.ТЮТЮННИК А. Сергій Дзюба [президент громад. орг. "Черніг. інтелектуальний центр"] //Народна газ.- 2001.- №22.- С.6.

ДІДОВИЧ ПЕТРО МИКОЛАЙОВИЧ

Народився в селі Голубичі Ріпкинського району 23 жовтня 1935 року в сім'ї колгоспників. З перших днів Вітчизняної війни батько пішов на фронт і, як згодом з'ясувалося із похоронки, загинув у 1943 році. На материних руках лишилося троє, Петро найстарший. Хата у війну згоріла, поневірялись по чужих кутках.

У 1943 році, коли село звільнили від гітлерівської окупації, пішов у Голубицьку початкову школу. На весь клас було два "Букварі" – по одному вчилися, а другий Оксана Семенівна, перша вчителька, розшила і роздала по листочку дітям, які, прочитавши, обмінювались ними між собою. Не було ні зошитів, ні ручок, ні чорнила – писали на газетах, на картоні, чорнило робили з бузини і хто з

чого придумав.

З п'ятого класу продовжував навчання у Церковищанській середній школі (Нині Новоукраїнська) за кілька кілометрів від свого села, які доводилось

щодень долати в будь-яку погоду.

1954-1957 роки – служба в армії, спершу у Литві, а потім у Сальянській напівпустелі в Азербайджані.

Демобілізувавшись, кілька місяців працював учителем у Маслаківській початковій школі Ріпкинського району.

1958-1963 роки – навчання в Київському держуніверситеті імені Т.Г.Шевченка на історико-філософському факультеті. По завершенню навчання одержав призначення до Львова, де кілька років працював науковим співробітником Центрального державного історичного архіву.

З 1967 року в Чернігові, де понад тридцять років працював у обласній державній телерадіомовній компанії – кореспондентом, редактором, заступником директора, генеральним директором. У 2001 році вийшов на пенсію.

Літературою захопився з дитинства. Писати почав у студентські роки.

Перше оповідання було надруковано у 1965 році в газеті "Молода гвардія" (за сприяння Івана Світличного).

Перу Петра Дідовича належать книги прози "Межі пам'яті" та "Проміжний вузол".

ОКРЕМІ ВИДАННЯ

65.МЕЖІ пам'яті : Оповідання .- К.: Рад. письменник, 1968.- 235с.

Рец.: Олійник О.Хочеться вірити //Літ.Україна.- 1969.-31січ.

66.ПРОМІЖНИЙ вузол : Оповідання, повість.- К.: Рад. письменник,1986.- 248с.

Рец.: Лютий Г. Не прогаяти справжнього //Друг читача.- 1987.- 16 квіт.

ЛІТЕРАТУРА ПРО ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ

67.НОВІ члени Спілки письменників //Літ. Україна.- 1987.- 31груд.- С.6.

Серед них П.М.Дідович.

68.ДІДОВИЧ Петро Миколайович (1935) //Письменники Радянської України. 1917- 1987 : Бібліогр. довідн.- К., 1988.- С.693.

69.РЕП'ЯХ С. Очима любові : Петру Дідовичу – 60! //Десн. правда.– 1995.-24жовт.

70.Петру Дідовичу – 60! //Черніг. відом.- 1995.- 27жовт.- С.2.

ДУЖА КАТЕРИНА ГРИГОРІВНА

Катерина Григорівна ДУЖА народилася 15 грудня 1942 року в селі Рикові Козелецького району.

Вищу освіту здобула в Чернігівському педагогічному інституті, який закінчила 1969 року.

Викладала математику у Крехаївській, Риківській школах (1964-1989 р.р.). Завідувала відділом Козелецької районної газети "Новини Придесення".

Перший вірш "Роздуми" надрукувала в обласній молодіжній газеті "Гарт" 1990 року під псевдонімом Марія Вишнева. Перше оповідання "Посвідчення" – у 1998 році в газеті "Літературна Україна".

У цьому проміжку відбулося багато важливих і визначальних подій у житті сільської вчительки.

1991 року вона взяла участь у міжнародному літературному конкурсі "Гранослов" і стала переможницею. Наступного року у видавництві "Український письменник" вийшла з друку перша поетична книга Катерини Дужої "Дві волошки", що відкрила обдарованій авторці двері до Національної спілки письменників України (1994).

Широко репрезентував творчість полісянки колективний збірник віршів педагогів України "Самоцвіти" (1996).

Через рік видавництво "Український письменник" випускає книгу К. Дужої "Жінка на заході сонця", а услід за нею – збірку лірики "А небо світає..."

Творчість Катерини Дужої вписалася у поетичний хор Придесення. Її слово виболіле, щире, природне. Органічність поезії – чи не найприкметніша риса поетеси.

У мене не вірші – а мамина хата, і сад,
І вечір, застиглий в осмуті назрілих досад,
Купання любистку і м'яти в наївності дум,
І сліз у натомленім серці розбурханий шум...

Вже за крок від читача прозова книги Катерини Дужої "Забутий полонез", де вміщені її оповідання та повість. Готується до друку поетична збірка "Три доли".

ОКРЕМІ ВИДАННЯ

71. ДВІ волошки : Поезії.- К.: Укр. письменник, 1992.- 55с.

72. ЖІНКА на заході сонця : Лірика.- К.: Укр. письменник, Вир, 1997.- 97с.

Рец.: Крупко А. Багаття мрій і хвилювань //Гарт.- 1999.- 12лют.- С.11.

73. А НЕБО світає... : Лірика.- К.: Укр. письменник, Вир, 1998.- 92с.

Рец.: Поезія любові //Новини Придесення.- 1999.- 17лип.

ЛІТЕРАТУРА ПРО ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ

74. ПІДСУМКИ конкурсу "Гранослов – 91" //Літ.Україна.- 1992.- 30січ.- С.5.

Переможець К.Дужа.

75. КУЗЬМЕНКО Н. Справжні самоцвіти //Літ.Чернігів.- 1997.- №11.- С.113 – 116.

ЗУБ ПЕТРО ГРИГОРОВИЧ

ЗУБ Петро Григорович народився 22 листопада 1932 року в селі Ковалівці Шишацького району на Полтавщині. З дитинства мав потяг до музики, грав на багатьох інструментах. Це й визначило його життєвий шлях. Закінчивши семирічку, вступив до Полтавського музичного училища імені М.В. Лисенка. Навчаючись у класі домри під орудою чудових педагогів Г. Замай та А. Сідака, водночас опановував вокалом, хором, співом, духовими інструментами. Тоді ж захопився фольклористикою.

Тяжке життя у повоєнні роки змусило

хлопця в позаурочний час працювати на будівництві. Там разом зі своїм співучнем Миколою Кондратюком, нині уславленим співаком, почав брати участь у концертах, грав у духовому оркестрі, опублікував у обласній газеті "Зоря Полтавщини" перші вірші.

По закінченні училища 1951 року деякий час був методистом обласного Будинку народної творчості, розгорнув широку роботу в царині збирання народних пісень. Десятки перлин записав від своєї мами Наталки Михайлівни, від дядька Івана Миколайовича Діденка.

Потім заповонила педагогічна робота. Викладав музику та співи у Великосорочинському педучилищі ім. М.В. Гоголя, а після служби в армії, знову повернувся на викладацьку роботу – в Гадяцькому культурно-освітньому училищі.

На той час мав багато публікацій – віршів, оповідань у "Зорі Полтавщини", "Комсомольці Полтавщини", районних газетах.

Пісенність його творів приваблювала композиторів. Микола Донець, зокрема, написав пісню "Наш край" (Розцвіла над ставом), яку свого часу співала вся Україна і яка стала народною. Не менш популярною була пісня "Закохалася" цього ж композитора, а Пантелеймон Малиненко написав на текст П. Зуба "Полтавський вальс", мелодія якого майже півстоліття є позивними полтавського радіо.

Попрацювавши завідувачем секції музики Глухівського педінституту, здобувши вищу освіту в Київській консерваторії ім. П. І. Чайковського, Петро Григорович переїздить до Чернігова. І з 1961 року, тобто сорок літ, виховує молодь Подесення на посадах старшого викладача, доцента кафедри музики і співів, якою, до речі, завідував понад 20 років.

Шанують і поважають Петра Зуба в Чернігівському педагогічному університеті ім. Т.Г. Шевченка. Адже саме тут він написав і видав 15 збірок поезії та прози, створив понад 100 пісень.

Популярні серед юних та дорослих читачів книги П. Зуба "Зоряний баштан" (1976), "Золотинка" (1979), "Жайворонки" (1982), "Жур-журавлик" (1998), "Початок дороги" (1995), "Царина душі моєї" (1992), "Рід" (1993), "Доля" (1998), "Хай зозуля кує" (1997), "Дзвіниця" (1999) та інші.

До звання відмінника народної освіти долучилися звання заслуженого працівника культури (1994), лауреата обласної літературної премії ім. М. Коцюбинського .

П. Г. Зуб – член Національної спілки письменників України з 1998 р. Твори його перекладалися на російську, білоруську, чуваську, польську мови.

ОКРЕМІ ВИДАННЯ

76.ЗОРЯНИЙ баштан : Вірші /Мал. Л.Гармизи.- К.: Веселка, 1976.- 16с.: іл.

77.ЗОЛОТИНКА : Вірші.- К.: Веселка, 1979.- 16с. : іл.

78.РІД : Повість.- Чернігів : РВВ обл. упр. по пресі, 1993.- 117с.

79.НЕ ПРОКЛЯНИ себе : (Повість, оповідання) /Передм. О.Г.Баранкова.- Чернігів : РВВ обл. упр. по пресі, 1994.- 106с.

80.ХАЙ ще зозуля кує : Пісні, поезії.- [Смт. Шишаки Полтав. обл.] : ВА "ПСЬОЛ", 1997.- 84с.

81.ДОЛЯ : Поезії.- Чернігів : РВК "Десн. правда", 1998.- 79с.

82.ДЗВІНИЦЯ : Поезії .- РВК "Десн. правда", 1999.- 71с.

ЛІТЕРАТУРА ПРО ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ

83.РЕП'ЯХ С. З піснями народними //Рад. освіта.- 1963.- 1трав.

84.КУЦЕНКО П. "На видноті уся моя любов" //Десн.права.- 1992.- 24 листоп.

85.ВЕЧОРЕНКО П. У розповні творчих сил : прийшов до свого 60-річчя черніг. поет і композитор, ст. викладач пед. ін-ту ім. Т.Г.Шевченка Петро Зуб //Десн. правда.- 1992.- 24листоп.

86.КОВАЛЕЦЬ Я. Накувала зозуленька : Петру Зубу – 65 //Черніг. відом.- 1997.- 21листоп.- С.6.

87.КУЦЕНКО П. І за пелюстку, й за людину //Десн. правда.- 1997.- 22листоп.

88.НОВІ члени Спілки письменників України //Літ. Україна.- 1999.- 25лют.- С.6.

Серед інших П.Зуб.

ІВАНОВ ДМИТРО ЙОСИПОВИЧ

Іванов Дмитро Йосипович – народився 22 жовтня 1946 року в селі Тарасівці Новгородківського району на Кіровоградщині.

Закінчивши середню школу імені Дем'яна Бедного, працював причіплювачем. Трудовий гарт, здобутий у рідному селі, допоміг поетові і в житті і у творчості.

Перші вірші Дмитро надрукував у районній газеті. Служив у залізничному полку м. Чернігова і відвідував засідання обласної літературної студії при редакції газети "Деснянська правда".

Справжній літературний успіх прийшов до нього 1976 р. на Ірпінському семінарі молодих літераторів. Робітник теплиці з радгоспу імені Фрунзе Чернігівського району вразив присутніх новизною тематики і своєрідністю її художнього втілення.

У журналі "Вітчизна" з післямовою Івана Драча з'являється широка добірка його творів.

Це був переконливий дебют. А невзабарі у видавництві "Молодь" побачила світ книга поезій Дмитра Іванова "Зерно і любов".

Услід за нею у "Веселці" виходить збірка для дітей "Граї, сопілонько моя".

Дмитро Іванов стає лауреатом обласної літературної премії імені Олекси Десняка.

За книгу "Заповіти мого роду" його удостоєно Республіканської літературної премії ім. М. Островського.

Добірки Дмитра Іванова з'являються на сторінках всесоюзної преси. Згодом вони увійшли до збірки "Красный корень", що побачила світ у московському видавництві "Молодая гвардия".

Дмитро Іванов бере активну участь у громадському житті. Він - учасник численних семінарів, декад, форумів, фестивалів літератури, які проводяться в країні і за рубежом.

Невдовзі вийшли з друку його нові книги "Стремено" та "Маминих слів чорнобривці".

Зауважимо, що, плідно орючи та засіваючи поетичну ниву, Іванов закінчує філологічний факультет Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка, працює в обласному Будинку народної творчості, а потім переходить на роботу до редакції газети "Гарт", яку очолює з 1991 року.

За цей час він стає заслуженим журналістом України, лауреатом престижних літературних премій – державної імені Івана Нечуя-Левицького (1997) та міжнародної української імені Григорія Сковороди (2001 р.).

ОКРЕМІ ВИДАННЯ

89.ЗЕРНО І ЛЮБОВ : Поезії.- К.: Молодь, 1997.- 79с.- (Перша поет. зб.).

90.ГРАЙ, сопілонько моя : Поезії.- К.: Веселка, 1979.-14с.

91.ТАМ, где рождаются радуги : Худож. – публицист. повесть. – М.: Мол. гвардия, 1981.- 196с.

92.ЗАПОВІТ мого роду : Поезії.- К.: Рад. письменник, 1983.- 126с.

Рец.: Сапон В. Заповіти добра і любові //Комс. гарт.- 1983.- 1жовт.

93.СТРЕМЕНО : Поезії.- К.: Молодь,1986.- 96с.

94.КРАСНИЙ корень : Стихи /(Пер. с укр. В.Кузнецова) .- М.: Мол. гвардия, 1987.- 95с.: ил. – (Восхождение).

95.МАМИНИХ слів чорнобривці : Поезії.- К.: Дніпро, 1991.- 188с.

ЛІТЕРАТУРА ПРО ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ

96.ДРАЧ І. [Про твори Дмитра Іванова] //Вітчизна. – 1977.- №5.- С.21 – 22.

97.ПРЕМІЇ імені Олекси Десняка //Десн. правда. – 1979. – 15груд.

Д.Іванов – перший лауреат цієї премії.

98.РЕП'ЯХ С. Перед новою сходинкою //Комс. гарт.- 1980. – 28черв.

99.ІВАНОВ Дмитро Йосипович (1946) //Письменники Радянської України. 1917 – 1987 : Біобібліогр. довідн. – К., 1988.- С.239.

100.МЕЛЬНИК Я. Життя на дотрок : (Дмитро Іванов) //Мельник Я. Сила вогню і слова : Літ. портр.- К., 1991. – С.44 – 53.

101.ЯСИНОВСЬКИЙ В. Первозем Дмитра Іванова //Трибуна. – 1992. - №1. – С.33-34 ; Сіл. вісті. – 1991. – 7груд.

102.ІВАНОВ Дмитро Йосипович (22.10. 1946) //Літературний словник Кіровоградщини /Авт. – упоряд. Л.Куценко. – Кіровоград, 1995. – С.42.

103. Д.САПОН В. Дмитру Іванову – 50! //Літ. Чернігів. – 1996. - №9. – С.45.

104.СТУДЬОНОВА Л.Простота і правда поетичного голосу : Дмитру Іванову – 50 //Семья– семья Я.- 1996.- 25окт. – С.6.

105.ДМИТРО Йосипович Іванов : (Реком. покажч.). – Чернігів, 1996. – 15с. – (Черніг. держ. ОУНБ ім.В.Г. Короленка).

106.ПОЧЕСНЕ звання : Вітаємо! //Десн. правда. – 1997. – 11лют.

Звання “Заслужений журналіст України” присвоєно Д.Й.Іванову.

107.КОВАЛЬ В.Поет з “Іванового поля” //Дем. Україна. – 1997. – 22берез. – С.2.

108.ЛАУРЕАТИ премій 1997 року : Премія імені Івана Нечуя – Левицького //Слово і час. – 1998.- №3.- С.67.

Серед інших Д. Іванов.

КАШКА ВОЛОДИМИР ВАСИЛЬОВИЧ

КАШКА Володимир Васильович народився 14 липня 1954 року в селі Дубовий Гай Прилуцького району в сім'ї колгоспників.

Закінчивши восьмирічку, навчався в Прилуцькому педагогічному училищі (відділ вчителів початкових класів). Тут і поринув юнак у ріки літературних захоплень, обравши собі шлях важких пошуків власного русла. Зрозуміло, робити це самому було не під силу. Тому звертався за підтримкою до різних літературних угруповань України, до книжок, на яких нерідко лежало тавро заборони.

Людський і творчий неспокій у ті часи вважався крамолою, возведеною в ранг українського буржуазного націоналізму та антирадянщини, у списки проповідників чого був занесений і прилуцький учень. Довелося зазнати переслідувань, ізоляції.

І все ж то там, то сям з'являлися друком поетичні спроби В. Кашки. Його першою публікацією сам автор вважає вірш, уміщений на сторінках газети "Комсомольський гарт" 1971 року. Надавали йому свої сторінки бахмацька райгазета "Радянське село", "Літературна Україна", "Молода гвардія", а пізніше "Літературний Львів", житомирський часопис "Авжеж", львівський "Дзвін", "Світовид", "Кур'єр Кривбасу" та ін.

За плечима Володимира Кашки служба у війську, робота журналістом, теслею, кочегаром, вчителем, моряком рятувальної служби, охоронцем і т. д.

Заочно навчаючись у Московському літературному інституті ім. О. М. Горького і успішно закінчивши його 1984 року, активно писав і вів велику громадську діяльність. Не випадково Бахмацьке районне літературне об'єднання стало одним з найпотужніших в області, виховало немало справді обдарованих авторів, хоч доля обійшлася з багатьма не вельми грічно. Як і з самим Володимиром Кашкою.

Однак, невдахою його не назвеш. Скоріше він належить до тих неголосних трудяг, які скромно творять прекрасні речі. Паралельно з поезією пишучи прозу Володимир Васильович скомпонував роман-робітню "Житло", опубліковану в 6-7-8 книгах часопису "Сучасність" за 1995 рік і визнану редакцією (та й багатьма авторитетними поцінувачами) кращим романом року.

Широкий резонанс твору спричинив увагу до особистості Кашки, і його було прийнято до лав Національної спілки письменників України.

Талановитий і працьовитий автор підготував до друку другу частину роману, названу "Картотекою пана Альфи". Перша ж – "Житло" – має побачити світ у видавництві "Український письменник".

Варто згадати і його книжку для дітей, видану 1990 року видавництвом "Веселка" – "Уроки сірої качки".

ТВОРИ

109. МАМА повертається з поля. Схід сонця. Дитина. Автопортрет з дружиною і донькою : [Вірші] // Вітрила – 1983 : Альманах. – К., 1983. – С.19-20.
 110. УРОКИ сірої качки. – К.: Веселка, 1990.- 53с.
 111. ДІВЧИНКА та піаніно : [Новела] // Дзвін. – 1997. - №1.- С.49-51.
 112. ІЗ ЦИКЛУ “Керівництво до польоту”. Із циклу “Дванадцять місяців” / Вступ. сл. В.Науменка // Березіль. – 1997. - №3-4. – С.2-10.

ЛІТЕРАТУРА ПРО ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ

113. ДРАПЕЙ В. Воскресіння чаю : (До 15-ліття Бахмац. групи ДАК) // Сучасність.-1993.- №10.-С.35-48.
 Творче об'єднання, започатковане молодим поетом В.Кашкою.
 114. МИКОЛАЄНКО В. І прозаїки, і поети // Десн. правда. – 1998.– 11 листоп.
 Серед членів СПУ – Кашка В.В.
 115. НОВІ члени Спілки письменників України // Літ. Україна.– 1998.– 31 груд. – С.6.
 Серед них – В.Кашка.
 116. ВОЛОДИМИР Кашка – у Спілці письменників // Просвіта. – 1999.– 9 січ.
 117. У ЛАВАХ кращих // Гарт. – 1999. – 22 січ. – С.15.

КОНОВАЛЕНКО СЕРГІЙ ВІКТОРОВИЧ

Коноваленко Сергій Вікторович народився 14 липня 1975 року в місті Ніжині. Навчався в середній школі гімназії №16, яку закінчив 1992 року. За шкільною партою визріли і сформувалися його інтереси та нахили, що, зрештою, спонукало до вступу на історико-філологічний факультет Ніжинського державного педагогічного інституту ім. М. В. Гоголя.

Історія, українська мова та література стали не тільки його захопленням, а й внутрішньою потребою молоді душі. Багатогранно обдарована особистість, Сергій Коноваленко, проявив свої здібності і в малюванні. Він неординарно й дотепно ілюстрував свої твори, оформляв газети, журнали, які видавали студенти.

Саме у одному з них "ФОБОС плюс" влітку 1995 року з'явилася добірка віршів Сергія Коноваленка, що можна вважати його дебютом у літературі.

Того ж і в наступних роках він друкується у газетах "Вісті" (м. Ніжин), "Ніжинський вісник", "Літературна Україна" та інших.

В той же час київський культурно-аналітичний журнал "АРТ ЛАЙН" вміщує його малюнки.

Помічає талановитого ніжинця і "Літературний Львів".

Взагалі місто Лева – щасливе у житті юного поета. Тут 1998 року він стає переможцем Всеукраїнського літературного конкурсу імені Богдана Ігоря-Антонича. Отримує Диплом першого ступеня і право на видання книги. Наступного року вона побачила світ у видавництві "Каменярь" під назвою "У лігві спокою. Вересень".

1998 року Сергій Коноваленко здобуває перше місце на обласному конкурсі молодих літераторів у Чернігові. А через рік – диплом міжнародного конкурсу "Гранослов".

Збільшується і урізноманітнюється зміст та географія Коноваленкових публікацій.

2000-ий рік став знаменною віхою в житті молодого автора – його прийнято до Національної спілки письменників України.

Живе і працює в рідному місті. З 1999-го року – слідчий Ніжинського МРВ УМВС. Старший лейтенант.

ОКРЕМІ ВИДАННЯ

118. У ЛІГВІ спокою. Вересень : [Поезія] – Львів : Каменярь, 1999.– 89с.

ЛІТЕРАТУРА ПРО ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ

119. ПРЕМІЯ поїхала до Ніжина //Просвіта. – 1999. – 29січ.

Всеукр. поет. конкурс ім. Богдана-Ігоря Антонича "Привітання життя" (м.Львів), лауреатом якого став ніжин. поет С.Коноваленко. Першу премію йому присуджено за збірку (рукопис) "У лігві спокою. Вересень".

120. РУДИК І. Сергій Коноваленко – переможець літературного конкурсу у Львові //Вісті. – 1998. – 30жовт.

121. СТЕШЕНКОВА Т. У Національній Спілці письменників України //Літ.Україна. – 2000. – 15черв. – С.1.

Про прийняття до Спілки С.Коноваленка.

КРУПКО АНАТОЛІЙ ІВАНОВИЧ

Крупко Анатолій Іванович народився 10 серпня 1945року в селі Бондарях Козелецького району в хліборобській родині. З дитинства йому милі та близькі поля, луки, ліси і ріки чернігівського Полісся. З дитинства припадав хлопчик до сільської праці – джерела натхнення і життя.

Та важка хвороба скувала його і вклала на ліжку. Юнак почав болісно шукати місця серед людей, точки докладання своїх сил.

Пошуки привели до літературних спроб, які були тепло зустрінуті і прийняті. Друкувався в районній газеті "Ленінський шлях", в обласній пресі.

Проте лише журналістикою обмежитися не міг. Потягнуло до поезії: адже життя таке

прекрасне!

Невзбарі з'явилися в друці і перші вірші.

Нелегкою була дорога Анатолія Крупка до книжки. І все ж за підтримки газети "Гарт" вона побачила світ. 1994 року читач познайомився з поетичною збіркою не такого вже й молодого автора, який мешкає нині в селі Бірках на Козелеччині. Вона називалася "Столиця осені".

Незважаючи на обмежені можливості у спілкуванні, Анатолій Іванович знайшов свої барви, свої ритми і впевнено влився у трудову ходу буднів, добираючи для цього свіже і переконливе слово.

У нього ніби відкрилося друге дихання. У періодиці з'являються нові поезії, гумор, цікаві оповідання та новели, рецензії на твори письменників-земляків.

1997 року Анатолія Крупка приймають до лав Національної спілки письменників України.

Нині поет у строю. Пише і друкується. Зараз у Чернігові готується до друку нова книга Анатолія Крупка. Вона пройнята духом сьогодення, стурбованістю за долю держави, людей, пронизана любов'ю до рідної землі, українського слова:

Калинова, голосиста,
Рівна серед рівних.
Як душа народу чиста,
Пісня Чураївни.
Життєдайна, легендарна,
Рідна наша мова,
Що на древі планетарнім –
Гілка калинова.

ОКРЕМІ ВИДАННЯ

122.СТОЛИЦЯ осені : Поезії. – Чернігів : Черніг. обл. літ. об-ня, 1994. – 49с.

ЛІТЕРАТУРА ПРО ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ

123.ПРО автора //Крупко А. Столиця осені : Поезії.- Чернігів, 1994.- С.40.

124.ХОМЕНКО І. Зодчий "Столиці осені" //Гарт. – 1995. – 16верес. – С.7.

КУЦЕНКО ПЕТРО ІЛАРІОНОВИЧ

Куценко Петро Іларіонович народився 13 липня 1948 року в селі Голикове Олександрівського району на Кіровоградщині. Тут навчався у школі, де почав писати. Ще сидячи за учнівською партою, надрукував свої перші журналістські матеріали і вірші. Спершу в районній, а згодом і в обласній пресі. Обнадійливі спроби юного літератора помітили у Києві, і незабаром він став учасником республіканського семінару молодих літераторів. Маючи тонкий слух до слова, відчуваючи його "на запах і на смак", Петро Куценко повинен був би шукати щастя на філологічному факультеті. Але перемогла журналістика. І він вступає на заочне відділення Львівського державного університету ім. І. Я. Франка. Навчаючись, працював, служив у війську. Вдалося перевестися на стаціонар факультету журналістики Київського університету, який закінчив 1977 року.

Відтоді і працює Петро Іларіонович у обласній газеті "Деснянська правда".

Ці роки були роками помітних здобутків на поетичному лану. Куценко

вийшов у перші лави генерації українських поетів другої половини ХХ-го сторіччя.

1983 року у видавництві "Молодь" побачила світ його перша збірка "Продовження розмови". Через три роки "Радянський письменник" оприлюднив нову книгу Петра Куценка "Манливе світло днів непроминулих", яка засвідчила неабияке зростання майстерності поета, розширення творчої палітри.

Ще одною сходинкою до опанування нових поетичних висот стала видана в Чернігові книга "За брамою вічності", у якій поет поряд з оригінальними творами подав низку перекладів.

Своєрідною подією в літературному житті Подесення був вихід збірки Петра Куценка для дітей "Пісні безсонного джмеля". Вона – весела, іскриста, дотепна, жанрово різноманітна.

За успіхи на творчій ниві Петро Куценко удостоєний звання лауреата обласної літературної премії ім. М. Коцюбинського.

Він – член ревізійної комісії Національної спілки письменників України.

Твори поета перекладені російською, білоруською, чуваською та іншими мовами.

ОКРЕМІ ВИДАННЯ

125.ПРОДОВЖЕННЯ розмови : Поезії /Худож. Т.Т.Кузнецова. – К.: Молодь, 1983. – 48с.: іл.

Рец.: Білий О. Освідчення в поезії //Десн. правда. – 1983. – 17квіт.

126.МАНЛИВЕ світло днів непроминулих : Поезії. – К.: Рад. письменник, 1986. – 110с.

127.ПІСНІ безсонного джмеля : Вірші,скоромовки : Для дошк. та мол. шк. віку /Худож. В.Євдокименко. – Чернігів: Десна, 1992. – 32с.

128.ЗА БРАМОЮ вічності : Поезії, переклади. – Чернігів : Сіверян. думка, 1993. – 72с.

ЛІТЕРАТУРА ПРО ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ

129.ОСАДЧУК П. Петро Куценко //Дніпро. – 1980. -№7. – С.73.

130.НОВІ члени Спілки письменників //Літ. Україна. – 1985. – 3січ.

Серед ін. – П.І.Куценко.

131.КУЦЕНКО Петро Іларіонович (1948) //Укр. літ. енцикл. – К., 1993. Т.3. – С.115.

132.КУЦЕНКО Петро Іларіонович (13.07.1948) – поет //Літературний словник Кіровоградщини /Авт.- упоряд. Л.Куценко. – Кіровоград, 1995. – С.58.

133.КУЦЕНКО Петро Іларіонович (1948) //Хто є хто в українських мас – медіа : Біогр. довідн. журналістів. – К., 1997. – С.153 –154.

134.ПАВЛЕНКО С. Батько і дочка : продовження розмови //Голос України. – 1998. – 27черв. – С.11.

135.РЕП'ЯХ С. Щедрий, мов сад... : Вітаємо ювілярів : П.І.Куценку – 50 //Черніг. вісн. – 1998. – 10лип. – С.2.

136.СЕРДЮК П. За брамою власного серця : [До 50-річчя П.І.Куценка] //Сіверян. літопис. – 1998. - №4.- С.33 – 36.

137.ПЕТРО Іларіонович Куценко : (Реком. бібліогр. покажч.).- Чернігів, 1998. – 17с. – (Черніг. держ. ОУНБ ім. В.Г.Короленка).

Маринчик Станіслав Гаврилович народився 25 липня 1937 року в місті Ічні в робітничій родині. Закінчивши 1956 року Ічнянську середню школу № 1, вступив до Харківської школи кіномеханіків і через рік вже працював кіномеханіком в рідному місті. Згодом став студентом заочного відділення філфаку Ніжинського державного педінституту ім. М. В. Гоголя, з якого, у зв'язку з переїздом, перевівся до Белгородського педінституту, котрий закінчив 1970 року.

Працював електриком на Белгородському вітамінному заводі, потім за таким же фахом на Чернігівському комбінаті синтетичного волокна.

Прагнення присвятити своє життя культурницькій ниві привело на посаду директора Чернігівського районного Будинку культури. Тоді ж почав відвідувати заняття літературної студії при редакції газети "Деснянська правда".

Наприкінці 1970 р. повернувся до Ічні і створив аматорські кіностудії "Сівач" та "Заспів", що невзабарі стали народними самодіяльними колективами. Тут написав сценарії і зняв низку фільмів про людей Ічнянщини. Роботи Маринчика здобули широке визнання і удостоєні лауреатських звань та дипломів на численних обласних, республіканських, всесоюзних та міжнародних конкурсах.

Цим майбутній письменник ніби готував себе до серйозної літературної творчості. Все частіше й частіше друкувалися оповідання Маринчика. А 1995 року вийшла перша книжка ічнянця "Біле латаття", до якої увійшли повісті, вірші, кіносценарії.

Звання члена Національної спілки письменників України, до якої його прийняли 1996 року, Станіслав Маринчик підтвердив новими романами й повістями, оповіданнями, що друкувалися й друкуються на сторінках преси.

Газета "Чернігівський вісник" опублікувала роман Маринчика "Днів і ночей таємниці", Ічнянська райгазета "Трудова слава" завершує друкування роману "Квітка папороті", "Деснянська правда" познайомила читачів з повістю цього автора "Полустанок смерті" та уривками з повісті "У нас, в Озерах".

Зараз усі ці твори на видавничому конвеєрі і невдовзі побачать світ.

Станіслав Гаврилович багато років очолював Ічнянську районну організацію Українського товариства охорони пам'яток історії та культури і, завдяки його невтомній діяльності, в Ічні встановлено ряд пам'ятників славним землякам.

Перед виходом на пенсію Маринчик керував кімережами Ічнянського та Ніжинського районів.

Він – лауреат обласної літературної премії ім. М. Коцюбинського, заслужений працівник культури України.

ТВОРИ

138.БІЛЕ латаття : Повісті, оповідання, вірші, кіносценарії. – Чернігів : РВВ, 1995. – 109с.

Рец.: Вереня Н. Вдалих дебют //Сіверян. літопис. – 1995. - №6. – С.101 – 102.

139.ДНІВ і ночей таємниці : Роман //Черніг. вісн. – 1999. – 27лип.;

29лип.; 5серп.; 10серп.; 12серп.; 17серп.; 19серп.; 26серп.; 31серп.; 2верес.; 7верес.; 16верес.; 21верес.; 23верес.; 28верес.; 30верес.; 5жовт.; 7жовт.; 12жовт.; 14жовт.; 19жовт.; 21жовт.; 26жовт.; 28жовт.; 2листоп.; 4листоп.; 16листоп.; 18листоп.; 23листоп.; 30листоп.

Рец.: Буденний В. З тяжінням до довершеності // Літ. Чернігів. – 2000. – №15. – С.131- 132.

ЛІТЕРАТУРА ПРО ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ

140. КУЦЕНКО П. З любові мудрої, з радості чистої : Станіславу Маринчику – 60 // Десн. правда. – 1997. – 24лип. – С.3.

141. ВЕЧОРЕНКО П. Щедре високоліття // Десн. правда. – 1997. – 31лип.

142. КОВОРОНА А. Книги наших земляків // Вісті. – 1998. – 25груд.

МАСТЕРОВА ВАЛЕНТИНА МИКОЛАЇВНА

Мастерова (Шовкун) Валентина Миколаївна народилася 1 березня 1957 року в селі Сивках Чернігівського району. Мальовнича природа межиріччя Десни і Дніпра, особливості характеру побуту мешканців цього регіону виховали у ній ніжну співчутливу душу, поетичне бачення життя і водночас уміння правильно оцінювати та переборювати складні реалії навколишнього світу.

1974 року закінчила Михайло-Коцюбинську середню школу, рік працювала на Чернігівській кондитерській фабриці кондитером-карамельником. По закінченні радіомеханічного училища при Чернігівському радіоприладному заводі продовжувала трудову діяльність на заводі автозапчастин, фабриці музичних інструментів.

Потяг до пера відчула ще в дитинстві. Але всерйоз зайнялася літературою в юні літа. Це їй послужило приводом до вступу на факультет журналістики Київського державного університету імені Т. Г. Шевченка, який закінчила з відзнакою.

З 1987 до 1993 року завідувала відділом сільського господарства Менської районної газети. З 1996 року – власкор обласної молодіжної газети "Гарт".

Літературні інтереси Валентини Мастерової досить широкі. Вона пише вірші, оповідання, новели, романи, володіє всіма формами журналістського мистецтва.

1991 року стала переможцем міжнародного літературного конкурсу "Транослов", 1997-всеукраїнського – "У свічаді слова".

Перша книга Валентини Мастерової "Так плакало дерево" з'явилася друком 1992 року і здобула визнання критики та читачів. 1999 року вийшла друга книга оповідань "Крила".

У Національній спілці письменників України з 1993 року. Член Ради НСПУ.

ОКРЕМІ ВИДАННЯ

- 143.ТАК плакало дерево : Оповідання. – К.: Укр. письменник, 1992.– 45с.
144.КРИЛА : Оповідання. Етюди. – К.: Укр. письменник, 1999. – 99с.

ЛІТЕРАТУРА ПРО ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ

- 145.ПІДСУМКИ конкурсу “Гранослов – 91” //Літ. Україна.–1992.– 30січ.– С.5.
Переможець В.Мастерова.
146.КОЛЕСНИК С. Йти дорогою правди //Київ. – 1993. - №7.– С.23 – 25.
147.БОЖКО С. Ім'я перше : Валентина Мастерова : Антологія сучасної прози //Робітн. газ.- 1996.- 20лют.
148.КУЗЬМЕНКО В. Натруджені мозолі “малої” прози чи постмодернізм по-чернігівськи ? //Літ. Чернігів. – 1997. - №11. – С.92 – 100.

МОСКАЛЕЦЬ КОСТЯНТИН ВІЛІЙОВИЧ

Москалець Костянтин Вілійович народився 23 лютого 1963 року в селі Матіївці Бахмацького району Чернігівської області в сім'ї письменника В. К. Москальця. Середню школу закінчив у м. Бахмачі. Тут же написав і надрукував перші вірші, позначені неординарністю світосприймання, свіжістю образів, любов'ю до життя.

Його шлях мало чим відрізнявся від шляху ровесників: служив у війську, працював на Чернігівському радіоприладному заводі. Потім доля закинула його до Львова, де став актором театру-студії "Не журись!", свого часу досить популярної як у нашій країні, так і за рубежом. Заочно навчався в Московському літературному інституті ім. О. М. Горького, який закінчив 1990 року.

З 1991-го на творчій роботі.

В активі Костя Москальця дві збірки поезій -"Думи" (1989) та "Пісня старого пілігрима" (1994). За першу отримав звання лауреата обласної літературної премії ім. Олекси Десняка.

Успішним виявився дебют обдарованого літератора і в царині прози та літературної критики. За роман "Досвід коронації" Кость Москалець удостоєний премії журналу "Сучасність"(1993). А за книгу критики та есеїстики "Людина на крижині" – Всеукраїнської премії ім. О. І. Білецького (2000).

У 2000-му році вийшла книга вибраної прози Костя Москальця "Рання осінь", а нинішнього – "Келія чайної троянди" та "Нічні пастухи буття".

Твори молодого письменника перекладалися польською, німецькою, англійською мовами.

Відомий Кость Москалець і як автор низки пісень, вірші і музику яких написав сам. Нещодавно в Канаді випущено компакт-диск "Пісні Костя Москальця" у виконанні чудового співака В. Морозова.

ОКРЕМІ ВИДАННЯ

- 149.ДУМИ : Вірші.- К.: Молодь.- 1989. – 36с. – (Перша кн. поета).
 150.ПІСНЯ старого пілігрима : Вірші.- К.: Фонд "Літ. скарбниця", культ. центр "Світовид", 1994. – 103с.
 151.КЕЛІЯ чайної троянди : Щоденник.- Львів : Кальварія, 2001. – 204с.
 152.Нічні пастухи буття. – Львів : Кальварія, 2001. – 56с.

ЛІТЕРАТУРА ПРО ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ

- 153.КУЦЕНКО П. Чотири дебюти : Чернігівці у "Вітрилах" //Комс. гарт.- 1981.- 14трав.
 Представлений в альманасі й К. Москалець.
 154.ІВАНОВ Д. [Про творчість К.Москальця] //Дніпро. – 1984. - №12.- С.101-102.
 155.МОСКАЛЕЦЬ К. "Подітися в рідний народ" /Розмову веде Я.Чорногуз //Укр. культура. – 1992.- №5.- С.22-23.
 156.ВІТАЄМО земляків //Десн. правда.- 1992.- 28лип.
 Нові члени СПУ. Серед них – К.Москалець.

НАРІЖНИЙ БОРИС МИКИТОВИЧ

Наріжний Борис Микитович народився 5 лютого 1934 року в місті Хоролі на Полтавщині у сім'ї службовця.

Зріле дитинство провів на Львівщині. Там закінчив середню школу. Там вступив на факультет журналістики Львівського державного університету імені І. Я. Франка.

Неспокійний, ініціативний юнак віршував, був активістом громадського життя, завзятим спортсменом. Однак, це не завадило йому глибоко опанувати університетський курс, успішно скласти екзамени і отримати призначення до Дрогобицької газети "Радянське слово".

Влітку 1959 року після ліквідації Дрогобицької області і скасування посади власкора, яку обіймав, Наріжний мусив шукати щастя в іншому місці і очолив олишівську районну газету "Голос колгоспника" на Чернігівщині. Звідтоді і приріс до Придесення. Після ліквідації району і газети деякий час був на комсомольській роботі. А тут саме створювалася обласна молодіжка в Чернігові, і Борис Микитович пішов працювати її відповідальним секретарем.

Згодом трудився у редакції газети "Деснянська правда", а потім перейшов на партійну роботу.

Але душею не зачерствів. Писав статті, оповідання, пропагандистські матеріали. За один із них – триптих-нарис – удостоївся Диплома і бронзової медалі Виставки досягнень у народному господарстві України. Отримав і урядові нагороди – медаль "За доблесну працю" та орден "Знак пошани".

Очолив обласне радіо. І тут його творчий талант розцвів.

Бориса Наріжного захопила тема трагедії Корюківки під час Великої вітчизняної війни. Він написав книгу "Горобинова заграда", видану видавництвом "Молодь" 1979 року. На цю ж тему спільно з московським журналістом Б. Пендюром створив книгу "Помніте о нас", що побачила світ у

Москві 1985 року.

В цей же час Б. Наріжний збирає матеріал для нової книжки – про героя Вітчизняної війни 1812 року Єрмолая Четвертака. Книга вийшла у видавництві "Веселка" 1987 року. Жанр її – історична повість. Невдовзі вона була перекладена на російську мову, видрукувана у Москві.

Перевидана і "Горобинова заграда", перероблена і доповнена. Вона знову зійшла з конвеєра "Молоді".

Борис Наріжний – заслужений журналіст України, відмінник телебачення і радіомовлення.

ОКРЕМІ ВИДАННЯ

157.ГОРОБИНОВА заграда : Розповідь – документ про трагедію Корюківки. – К.: Молодь, 1979. – 144с.: іл.

Рец.: Дрозд В. Нескорені //Літ. Україна. – 1980. – 9трав.

158.ПОМНИТЕ о нас ! – М.: Изд-во ДОСААФ, 1985. – 88с.: ил.

Співавт. : Б.В.Пендюр.

159.ЄРМОЛАЙ Четвертак : Іст. повість : Для серед. та ст. шк. віку /Худож. О.Вальков. – К.: Веселка, 1987.– 197с. : іл.

Рец.: Оліферовський С. Сторінка героїчної історії //Десн. правда. – 1987.- 24листоп.

ЛІТЕРАТУРА ПРО ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ

160.НОВІ члени Спілки письменників //Літ.Україна. –1989. – 19 січ.- С.7.

Серед інших Б.М.Наріжний.

161.РЕП'ЯХ С. У розповні снаги : Борису Наріжному – 60 //Десн. правда.- 1995.- 4лют.

162.МАКІЄВСЬКИЙ С. З любов'ю синівською : Борису Наріжному – 60 //Гарт.- 1995.- 10лют.- С.3.

ПЕТРІАШВІЛІ ГУРАМ (СЕМЕН) МЕЛЕНТІЙОВИЧ

Петріашвілі Гурам (Семен) Мелентійович народився 16 травня 1942 року в селищі Лентехі (Грузія, Сванетія). Закінчив механіко-математичний факультет Тбіліського університету та кінорежисерський факультет Тбіліського театрального інституту.

Поєднавши у своїй долі педагогічні інтереси з літературними, він зумів створити книги, які, маючи високу художню вартість, позначені виховним зарядом. Не менторським, а саме виховним. Адже в основі життя – людина. Хоч вона звичайна частка природи, але чимось нагадує сонце в планетарних просторах.

Гурам Петріашвілі постає перед читачем у різних іпостасях: прозаїка, поета, кінодраматурга, критика. І всюди він сказав своє вагоме слово, проклав свою борозну.

Серед поезій, статей, сценаріїв особливо виділяються казки Гурама

Петріашвілі: "Казки маленького міста", "Казки, знайдені на горищі". "Еллі, Бруно, слон Рару та інші". Читаючи їх, не перестаєш постійно думати, що вони послані Небом – такі ці казки органічні, глибокі, актуальні. Понад два десятки книг талановитого митця вийшли грузинською, російською, словацькою, естонською, болгарською, німецькою, японською та литовською мовами.

Одна видрукувана і одна підготовлена до друку в Україні. І це закономірно. Адже літератор пише грузинською, багато років живе в Чернігові та Києві. Наша земля стала йому другою батьківщиною.

Помітний слід залишив Петріашвілі на Чернігівському телебаченні, де випустив цикл передач про митців нашого краю та з питань розвитку національної мови й культури.

Тепло зустрічають грузинського побратима в численних аудиторіях робітники, хлібороби, студентська та шкільна молодь.

ОКРЕМІ ВИДАННЯ

- 163.КАЗКИ маленького міста. – Тбілісі, 1972. – 35с. – (Груз. мов.).
 164.ВІРШІ. – Тбілісі, 1973. – 84с. – (Груз. мов.).
 165.ВІРШІ. – Тбілісі, 1975. – 89с. – (Груз. мов.).
 166.ДОЩ у маленькому місті : Казки. – Тбілісі, 1976. – 92с. – (Груз. мов.).
 167.КАЗКИ, знайдені на даху. – Тбілісі, 1979. – 75с. – (Груз. мов.).
 168.ТЯЖЕЛЕЕ земли : Стихи о Грузии ; Поэты Грузии / [Ред. – сост. и авт. предисл. Г.Маргвелашвили]. – Тбилиси : Мерани, 1979. – 480с. : портр. До кн. увійшли фольклорні твори Г.Петріашвілі.
 169.СКАЗОЧНЫЕ истории маленького города : Повесть /Пер. с груз. – Тбилиси, 1980. – 32с.
 170.ДОЖДЬ – вода небесная : Стихи, сказки /Пер. с груз.. – Тбилиси, 1981. – 45с.
 171.ДОЩ, місто і зорі : Вірші, казки. – Тбілісі, 1981. – 82с. – (Груз. мов.)
 172.КРИТИЧНІ статті. – Тбілісі, 1983. – 102с. – (Груз. мовою).
 173.ЕЛЛІ, Бруно, слон Рару та інші : Повесть – казка. – Тбілісі, 1984. – 52с. – (Груз. мов.).
 174.КАЗКИ маленького міста. – Тбілісі, 1985. – 75с. – (Груз. мов.).
 175.СНЫ о птицах : Стихи /Пер. с груз. – Тбилиси, 1986. – 35с.
 176.ТАКА біла черемха : Поезії. – Тбілісі, 1988. – 92с. – (Груз. мов.).
 177.КОЛИ треба говорити : Крит. ст. – Тбілісі, 1990. – 98с. – (Груз. мов.).
 178.СКАЗКИ, найденные на чердаке : [Для мл. шк. возраста] /Пер.с груз. Ю.Бедия. – Таллинн: Ээсти раамат, 1990. – 77с. : ил. – (Эст.)

ЛІТЕРАТУРА ПРО ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ

- 179.ПЕТРИАШВИЛИ Г.“Я старался работать для Украины” /Интервью взяла В.Кузнецова //Пульс недели. – 2000.- 8июня. – С.3.
 180.ПЕТРИАШВИЛИ Г. “Перший тост за Грузію, другий – за Україну!” /Розмову вела В.Кузнецова //Наша газ. – 2001. – 10 серп. – С.13.
 181.ПИЖУК М.Щоб не стала Україна мачухою для Гурама Петріашвілі, нашого друга з Грузії //Шлях перемоги. – 1997. – 20берез. – С.4.
 182.ПРО найдорожче //Голос України. –2000. – 24листоп.
 183.ДМИТРЕНКО О. “Моя душа – це грузинська мова” //Шлях перемоги.– 2000.- 29листоп.

ПРОСЯНИК ІВАН ГЕРАСИМОВИЧ

Те, що Іван Герасимович Просяник народився в сім'ї козака за соціальним станом, учасника визвольних змагань УНР, хлібороба-одноосібника, а потім залізничника та доньки репресованого агронома-упорядника, який спізнав жахи Соловків та Печорлагу, не віщувало йому гладенької життєвої дороги.

Але врятували спрага батьків до творення, краса рідної природи, які дали хлопчикові і силу, і знання, і гарт.

Дата ж його народження – 24 вересня 1947 року. Місце народження – село Курінь Бахмацького району.

У цьому селі Іванко пішов до школи, де здобув середню освіту. В цьому селі і зараз живе й працює письменник Іван Просяник.

З атестатом зрілості в руках він вступає до Люботинського залізничного училища під Харковом. Закінчує його. Працює монтажником автоматики-телемеханіки на залізничному транспорті.

1974 року стає студентом-філологом Ніжинського державного педагогічного інституту імені М. В. Гоголя, викладачі якого та літературна студія при якому дали йому прекрасний вишкіл, прищепили смак до високого слова, навчили розрізняти справжнє від підробки.

У школу Іван Просяник не пішов. Працював у Сосницькій районній газеті "Патріот Батьківщини" кореспондентом, у Талалаївській "Трибуна хлібороба" – завідувачем відділу листів, у Бахмацькій "Радянське село" – завідувачем відділу сільського господарства. А в 1989-90 роках був кореспондентом обласної молодіжки "Комсомольський гарт".

Вірші і малу прозу писав давно. Друкувався. Та першою серйозною зустріччю з читачем можна вважати вихід у видавництві "Радянський письменник" 1986 р. книги оповідань "Коса на камінь". 1990 – "Молодь" видрукувала нову його книгу "Чорна паморозь", скомпоновану з повістей.

Падіння СРСР кинуло Івана Просяника у вир політичної боротьби. Та все ж гору взяла творчість.

1999-го часопис "Дзвін" опублікував роман І. Просяника "Свічка на шаленому вітрі". 2000-го – роман-есе "Зело таємниче".

Варто згадати також і цикл казок "Русь незборима", які протягом 1996-1999 років друкувалися у журналі "Барвінок".

Зараз на робочому столі письменника, який з 1991 р. перебуває на творчій роботі, рукописи художньої прози, книг про цілющі властивості трав, уривки з яких широко друкуються в періодиці.

ОКРЕМІ ВИДАННЯ

184. КОСА на камінь : Оповідання / Передм. В. Положія. – К.: Рад. письменник, 1986.- 179с.

185. ЧОРНА паморозь : Повість. – К.: Молодь, 1990. – 208с.

ЛІТЕРАТУРА ПРО ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ

186. СЛАВИНСЬКИЙ М. Щоб чесно дивитись у вічі // Літ. Україна.-

1988.- 21квіт.- С.5.

187.У НАЦІОНАЛЬНИЙ Спілці письменників України //Літ.Україна.-
2001.- 8лют.- С.1.

Серед інших І.Присяник.

РЕП'ЯХ СТАНІСЛАВ ПАНАСОВИЧ

Реп'ях Станіслав Панасович народився 14 травня 1938 року в місті Глухові Сумської області у студентській сім'ї. Невдовзі батьки, уродженці і жителі с.Макиївки Носівського району на Чернігівщині, повернулися до родинного гнізда, де С. Реп'ях прожив майже всі роки дитинства і юності. На короткий час батьки-вчителі виїздили на Полтавщину, в села Лосинівського району, але атестат зрілості майбутній літератор отримав у рідній Макиївці.

Працював на громадських засадах баяністом Макиївського сільського клубу, 1957 року став студентом філологічного факультету Вінницького державного педагогічного інституту ім. М. Островського. Закінчивши три курси стаціонару, переводиться на заочне відділення і працює методистом з клубної роботи

Вінницького Будинку народної творчості.

Влітку 1961 р. переходить на роботу до редакції обласної молодіжної газети "Комсомолец Чернігівщини." Через рік закінчує педінститут. А ще через рік – літературний працівник редакції газети "Деснянська правда", якій віддає понад 7 років. У 1999-2000 р. р. працював у газеті "Чернігівський вісник" та на обласному радіо.

Друкватися почав 1956 року в Лосинівській райгазеті "Ударний труд". 1964 року виходить книга нарисів С. Реп'яха "Незвичайне відрядження" (спільно з В. Савченком, видавництво "Молодь". А 1965 року – у цьому ж видавництві перша збірка віршів "Твоім іменем". За нею з'являються ще кілька книг.

За його сценарієм у співавторстві з В. Фоменком "Укртелефільм" зняв документальну кінострічку "Люди і долі".

З березня 1970 р. – член Спілки письменників України.

Виступає в багатьох жанрах. Видав низку збірок поезій, нарисів, краєзнавчих творів, перекладних книг – всього близько тридцяти.

Твори С. Реп'яха перекладені на дванадцять мов.

З грудня 1976 року очолює обласну письменницьку організацію в Чернігові.

На вірші С. Реп'яха написано понад 100 пісень, які виконують професійні та самодіяльні артисти.

Станіслав Панасович – лауреат семи літературних та журналістських премій – Міжнародної української імені Г. Сковороди, Всеукраїнської імені В. Сосюри, чуваської імені М. Сеспеля, міждержавної російської імені Бояна, обласних імені М. Коцюбинського та В. Блакитного, міжнародної "Тріумф".

С. Реп'ях нагороджений грамотою Верховної Ради УРСР, орденом "Знак пошани", Почесною Грамотою Президії Верховної Ради Чуваської АРСР. Він – заслужений працівник культури Чуваської АРСР та України.

Був членом правління Літфонду СРСР . Нині – член Ради Національної спілки письменників України.

ОКРЕМІ ВИДАННЯ

- 188.ТВОЇМ іменем : Поезії. – К.: Молодь, 1965. – 75с.
 189.БАРВИ : Поезії. – К.: Рад письменник, 1967.- 85с.
 190.ЛИСТЯ : Вірші.- К.: Рад. письменник, 1969.- 79с.
 191.МНОГОКУТНИК : Поезії.- К.: Молодь, 1972.- 56с.
 192.ТВОРЦІ добра : Поезії.- К.: Рад. письменник, 1977.- 95с.
 193.ГЛИБОКА борозна : Докум. повість.- К.: Політвидав України, 1980.
 – 112с.
 194.ПОЕЗІЇ. – К.: Дніпро, 1983.- 157с.
 Рец.: Сердюк П.З доріг неспокою //Комс.гарт.- 1983.- 18серп.
 Салига Т. Зустрічний рух //Літ. Україна.- 1987.- 15січ.
 195.ЧЕРНГІВСЬКІ октави : Вірші, поема. – Чебоксари : Чувашвидав, 1984. – 80с.- (Чувас.)
 196.СИНІВСЬКЕ : Поезії.- К.: Рад. письменник,1985.- 118с.
 Рец.: Сердюк П. З доброго ґрунту //Десн. правда.- 1985.- 30серп.
 Ковалець Я. Із дзвонкових криниць братерства : На здобуття премії ім.П.Г.Тичини //Комс. гарт.- 1987.- 8січ.
 Сердюк П. “Краю мій, березово – сосновий...”: На здобуття премії ім. П.Г.Тичини //Літ. Україна.- 1987.- 6січ.
 197.ГОЛУБА колиска : Пісні.- К.: Муз. Україна, 1989.- 64с.
 198.ВЕРБНАЯ дорога: Стихи. – М.: Сов. писатель, 1990.- 128с.
 199.ДОБРИНЯ : Поезії.- К.: Рад. письменник, 1990.- 111с.
 200.ПРОВІСНИК сонця : Докум. повість.- К.: Веселка, 1990.- 60с.
 201.ЧИЇСЬ голоси у мені : Поезії.- Чернігів,1991.- 93с.
 202.ТАРАСОВІ сліди. Марево : Докум. повісті- есеї. – Чернігів, 1992.– 135с.
 203.ТВОРИ : Т.1. Поезії.- К.: Логос, 1996.- 435с.
 204.ТВОРИ : Т.2. Вибрані переклади. – К.: Логос, 1997. – 420с.

ЛІТЕРАТУРА ПРО ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ

- 205.РЕП'ЯХ Станіслав Панасович (1938) //Письменники Радянської України.1917 – 1987 : Біобібліогр. довідн.- К., 1988.- С.504 – 505.
 206.СТАНІСЛАВ Панасович Реп'ях : (Реком. бібліогр. покажч.).- Чернігів, 1988.- 8с.- (Черніг. ОУНБ ім.В.Г.Короленка).
 207.ЯВОРІВСЬКИЙ В. Станіславу Реп'яху – 50 : Вітаємо ювілярів //Літ. Україна.- 1988.- 19трав.- С.6.
 208.ЯРЕЦЬ В.Від землі і людей : (До 50-річчя з дня народження Станіслава Реп'яха) //Укр. мова і літ. в шк.- 1988.- №5.- С.64-66.
 209.ЛАУРЕАТ премії імені Володимира Сосюри [С.П.Реп'ях] //Літ. Україна.- 1989.- 5січ.- С.2.
 210.ЛАУРЕАТИ Міжнародної української премії ім. Г.С.Сковороди [за 1995 рік] //Літ.Україна.-1996.-18січ.-С.2.
 Серед ін. – С.Реп'ях.
 211.РЕП'ЯХ Станіслав Панасович : Реком. бібліогр. список.- Чернігів, 1998.- (Черніг. держ. ОУНБ ім.В.Г.Короленка).
 212.Я ДИХАЮ тобою, Україно... : (До 60-річчя від дня народження С.П.Реп'яха – з циклу “Письменники- земляки- лауреати літературних премій”).

- Вип. V).- Чернігів, 1998.- 23с.- (Черніг. ОУНБ ім.В.Г.Короленка).
 213.БОРЩ М. Станіславу Реп'яху – 60 //Ніжин.вісн.- 1998.- 13трав.
 214.ГОРЛАЧ Л. Чари поетової вдачі //Літ. Україна.- 1998.- 14трав.- С.6.
 215.РУДЕНКО М. "Я старался делать людям добро..." //Черниг. полдень.- 1998.- 14мая.- С.5.
 216.СЕРДЮК П.Ритми серця і слова : Станіславу Реп'яху – 60 //Десн. правда.- 1998.- 14трав.
 217."ДО СЕРЦЯ брати і своє й чуже..." //Черніг. вісн.- 1998.- 22трав.- С.1- 2.
 218.ДЗЮБА С. Визначено лауреатів міжнародної літературної премії "Триумф" за 2001р. //Літ. Україна.- 2001.- 5квіт.- С.2.
 Серед інших – С.Реп'ях.

РУДЕНКО МИХАЙЛО ІВАНОВИЧ

Руденко Михайло Іванович народився 4 січня 1940 року в селищі Лосинівці Ніжинського району в селянській сім'ї.

1955 року закінчив вісім класів Лосинівської середньої школи і вступив до Ніжинського медичного училища. З дипломом фельдшера 1958 року поїхав на Донбас, де працював у підземному здоровпункті шахти "Ново-Моспіно". З 1959 до 1962 служив у війську. Повернувся в рідну Лосинівку на посаду фельдшера швидкої допомоги районної лікарні. Протягом навігаційного сезону працював матросом на теплоході "Едуард Багрицький" Волго-Донського річкового пароплавства.

1964 р. вступив на лікувальний факультет Київського медичного інституту ім. академіка О. Богомольця.

В 1971-1972 р. р. перебував в інтернатурі Чернігівської обласної лікарні, після закінчення якої був направлений головним лікарем Красилівської дільничної лікарні Козелецького району. Майже сім років сумлінно виконував Михайло Іванович свій обов'язок, лише на рік відлучившись в морські плавання, під час яких працював судновим лікарем Азовського морського пароплавства.

З 1978 року – лікар, а потім завідувач відділенням функціональної діагностики Чернігівської обласної лікарні.

Перші спроби пера належать до періоду роботи на Донбасі, де співробітничав з редакцією газети "Майстер вугілля". Тут надрукував свої вірші, взявся за прозу, яку згодом представила ніжинська міськрайонна газета.

Пізніше з'явилися вагомні публікації в газетах "Деснянська правда", "Гарт", "Чернігівський вісник", "Літературна Україна", "Просвіта" та ін. Дебютував у літературі книгою оповідань "Ліки для двох" (Чернігів, 1993).

Книга швидко розійшлася, бо читач знайшов у ній і гострі нестандартні сюжети, і небуденні характери, і свіже слово. До Національної спілки письменників України прийнятий у 1997 році.

Не менший успіх випав і на книгу "Тільки ти" (1998), у якій домінують глибоко психологічні твори про сучасність.

За ці книги М. Руденко удостоєний звання лауреата обласної літературної премії імені М. М. Коцюбинського.

ОКРЕМІ ВИДАННЯ:

219.ЛІКИ для двох : Оповідання. – Чернігів : РВВ обл. упр.по пресі, 1993.- 128с.

Рец.: Ларіонов П."Ліки для двох" //Десн.правда.- 1994. – 26квіт.

220.ТІЛЬКИ ти : Оповідання. – К.: ПВКП "Укргіпроект", 1998. – 184с.

Рец.: Реп'ях С. Упевненість другого кроку //Сіверян. літопис.- 1999.- №1.- С.201 – 203.

ЛІТЕРАТУРА ПРО ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ

221.НОВІ члени Спілки письменників України //Літ.Україна.- 1998.- 14трав.

Серед інших – М.І.Руденко.

222.ІМЕНА лауреатів названо //Десн. правда. – 1999.- 11верес.; Черніг. вісн. – 1999. – 16верес.

Серед відзначених премією ім. М.Коцюбинського – М.І.Руденко.

223.ЗЦІЛЕННЯ любов'ю : Михайлу Руденку – 60 //Десн. правда. – 2000.- 4січ.

СЕНЦОВСЬКИЙ (ЯЩЕНКО) ВОЛОДИМИР ІВАНОВИЧ

Сенцовський (Ященко) Володимир Іванович народився 22 липня 1952 року в селі Носелівці Борзнянського району. Батьки – селяни.

По закінченні школи вступив на українське відділення філологічного факультету Ніжинського державного педагогічного інституту, де 1973 року одержав диплом вчителя середньої школи.

Вірші й оповідання почав друкувати ще студентом. Правдивість, спостережливість, майстерне володіння пером виділяють його серед колег-літераторів. А ще – глибина порушених проблем, щире вболівання за долю трудівника, прагнення вивести його на світлу дорогу щастя.

І високі ідеали, і тонке відчуття слова прищепила йому літературна студія Гоголівського ВУЗу – колыска талантів.

У доробку Сенцовського домінують твори для дітей, психологію яких він чудово знає і вмiє передати.

Перша книжка Володимира Сенцовського побачила світ 1983 року у видавництві "Веселка" і називалася "Хлоп'ята з тополиної вулиці". Потім були "Оленка не хоче спати" ("Веселка", 1988), "Дивень-ранок" ("Веселка, 1993), "Привези мені, тату, сонце" (Чернігів), "Лицар і попелюшка"(1996) та інші.

Тепло сказав про Володимира Сенцовського Віктор Кава, лауреат літературної премії ім. Лесі Українки, відомий прозаїк: "Тепер Володимир – автор уже шести книжок. І кожна з них - то, так би мовити, нова сходинка до майстерності, до розкриття чарівності свого краю, душ і сердець його дивовижних людей. А любить письменник справді хороших, працьовитих приятних людей. Прагне їх знайти на своїй Чернігівщині й знаходить..."

Цікаво, що автор має низку пісень, написаних на його вірші. Ці пісні співають на Борзнянщині.

Кілька штрихів до трудового шляху Володимира Сенцовського: завідував відділом листів у Корюківській газеті "Маяк", вчителював у селі Тростянці на Борзнянщині, був кореспондентом Носівської районної газети, газети "Вісті Борзнянщини".

Нині – головний редактор газети "Вісті Борзнянщини".

Лауреат обласної літературної премії ім. Б. Грінченка.

ОКРЕМІ ВИДАННЯ

224.ХЛОП'ЯТА з Тополиної вулиці : Оповідання : Для дошк. віку /Худож. І.Скакандій – Зубковська.- К.: Веселка, 1983.- 23с.:іл.

Рец.: Струтинський В. Барви сільської вулиці //Десн. правда.- 1984.- 7квіт.

225.ОЛЕНКА не хоче спати : Для дошк. та мол. шк. віку /Худож. К.Солодка.- К.: Веселка, 1988.- 14с.: іл.

226.ДИВЕНЬ – ранок : Оповідання : Для дошк. віку /Худож. С.Сікало. – К.: Веселка, 1993. – 21с.: іл.

227.ЗЕЛЕНА неділя : Вірші. – Борзна, 1994. – 62с.; 1л. портр.

Рец.: Кушніренко М. Дорога у стигле літо //Черніг. вісн.- 1995. – 2черв.- С.3.

228.ПРИВЕЗИ мені, тату, сонце : Оповідання. Для дошк. і мол. шк. віку /Худож. І.Ярешко. – Чернігів: РВВ обл. упр. по пресі, 1994. – 31с.

229.У ЗАТІНКУ серця : Вірші. – Чернігів : РВВ обл. упр. по пресі, 1994.- 38с.; 1л. портр.

230.ЛИЦАР і попелюшка : Оповідання. Для серед. шк. віку. – Чернігів: Обл. ком. у справах преси та інформації, 1996. – 36с.

Рец.: Сапон В. "Лицар і Попелюшка" із Борзни //Десн. правда.- 1996.- 25січ.

231.ЛЮБОВ моя – футбол : Нариси, оповідання, вірші. – Чернігів: Обл.ком. у справах преси та інформації, 1996. – 83с.

232.ЗАБЛИНА альтанка : Зб. пісень і віршів. – Чернігів : РВВ обл. ком. у справах преси та інформації, 1997. – 35с.

233.БОРЗЕНКА : Вірші та оповідання. – Чернігів : РВВ [ком. інформації], 1998. – 40с.

Рец.: Миколаєнко В. Борзенка – річка поетична //Десн. правда. –1998.– 14трав.

ЛІТЕРАТУРА ПРО ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ

234.САПОН В. "Твою сльозу я розгадати мушу" : Книги земляків //Десн. правда. – 1994. – 29листоп.

235.ЮРІЙЧУК Я. Його читають діти //Гарт. –1995. – 15груд. – С.3.

236.КУЗЬМЕНКО В. Натруджені мозолі "малої прози" чи постмодернізм по-чернігівськи? //Літ. Чернігів. – 1997. - №11.- С.92 – 100.

237.ЛАУРЕАТИ премії імені Бориса Грінченка //Сіверщина. – 1998. – 21лют.- С.3.

Серед інших В.Сенцовський.

ТКАЧЕНКО НІНА ЯКІВНА

Походить Ніна Яківна ТКАЧЕНКО (Натолочна) із села Лісничого Бершадського району на Вінниччині.

Народилася вона 3 грудня 1953 року в хліборобській сім'ї. Чорнобильська біда змусила батьків змінити місце проживання.

Ніна ж раніше попрощалася з надбужанськими просторами. Обдарована школярка, яка ще шестикласницею опублікувала перший вірш на сторінках бершадської райгазети "Вогні комунізму", звичайно ж, мріяла про факультет журналістики Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка. І вступила в цей ушлавлений вуз.

Тут вона не тільки викувала ключі журналістської майстерності, а й знайшла свою долю, одружившись із однокурсником, теж майбутнім поетом Миколою Ткаченком-Чорновусом.

Обох їх направили на роботу на береги Удаю, у місто Прилуки, де вони й осіли. Ніна очолює радіоредакцію, а чоловік редагує міськрайонну газету "Правда Прилуччини".

Твори Ніни Ткаченко сповнені глибокої пристрасті, емоційно наснажені, друкувалися і друкуються у місцевій та всеукраїнській пресі.

Перша збірка поетеси "Душа висвічує зорі" побачила світ у Прилуках 1995 року. Друга – "Пізнє причастя" – у Чернігові 1999 року.

Наступного її прийнято до лав Національної спілки письменників України.

У Ніни Ткаченко поетична родина. Чоловік Микола – автор трьох книг. Донька, що виступає під псевдонімом Олеся Білоцвіт, вже має у своєму активі дві книжки.

ОКРЕМІ ВИДАННЯ

238.ДУША висвічує зорі : Перша зб. поезій. – Прилуки, 1995. – 61с.

Рец.: Гринь М."Душа висвічує зорі" //Десн. правда.- 1995. – 27лип.

Дурас К. Коли поезія – стан душі //Правда Прилуччини. – 1995. - 1лип.-

С.2.

"Душа висвічує зорі" //Ніжин. вісн. – 1995. – 4жовт.- С.3.

239.ПІЗНЄ причастя : Вірші. – Чернігів, 1999. – 64с.

ЛІТЕРАТУРА ПРО ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ

240.ЛАУРЕАТИ обласної журналістської премії імені Василя Блакитного //Черніг. вісн. – 1998.- 5черв. – С.1.

Серед них Н.Я.Ткаченко.

241.ДОРОШ К. Сімейне соло... на три голоси //Десн. правда. – 2000.– 14берез.

242.ПРО нас і заради нас //Десн. правда.- 2000. – 18берез.

243."СТІЛЬКИ попереду днів не прожито" //Десн. правда. – 2000.– 25берез.

244.ЧЕРНЕНКО Л. Обретение себя //Пульс недели. – 2000. – 30марта.- С.14.

245.ДУРАС К. Калиновий листок, суцвіття родини Ткаченків //Молодь України. – 2000. – 16трав.; Гарт. – 2000. – 1берез.

246.БОКА Л. Поетична родина з Прилук //Сіл. вісті. – 2000. – 23трав. – С.2.

247.ЗАКУСИЛО С. В обіймах поезії //Уряд. кур'єр. – 2000. – 12жовт.

ТУРКІВСЬКИЙ МИКОЛА ПЕТРОВИЧ

Родове гніздо Турківського Миколи Петровича – селище Линовиця

Прилуцького району. Тут 16 травня 1937 року у сім'ї робітника цукрозаводу та колгоспниці побачив світ. Тут пішов до школи, яку закінчив 1954 року. Вступив до Дніпропетровського художнього училища, де здобув професію скульптора-виконавця та викладача малювання і креслення у середній школі.

Працював майстром різьби по каменю у Дрогобичі, а згодом перейшов художником-оформлювачем на Стебницький калійний комбінат, якому віддав кращі літа своєї молодості.

Почав писати ще у школі, друкувався у місцевій пресі. Багато дала юному аматору Дрогобицька літературна студія, де збиралася обдарована молодь. Був учасником відомої республіканської наради молодих літераторів 1963 р.

Перша книжка "Материнка" вийшла 1969 року в Києві. За нею полетіли птахами до читача збірки поезій "Видноколо" (1974), "Земні дороги" (1981), "Литаври літа" (1987).

У Прилуках, куди поет і художник повернувся з родиною, лише протягом 1991-92р.р. видрукував книги поезій "Струни бандури", "Стодзвони", "Серця мого чорнобривці", які сам же художньо оформив.

У 1994-95 р. р. з'явилися книжки для дітей – "Мур-мур..." та "Заєць-писанкар".

Наприкінці цього ж періоду уклав і видав збірку поезій про маму – "Серце матусине б'ється". А через два роки – сувенірну книжку восьмивіршів "Серце матусине б'ється" та збірку "Серця мого чорнобривці". Тоді ж побачили світ книга для дітей "Молодчина красень-півень" та збірка "Відгадай".

Надбанням читача стали книжки пісень на вірші Миколи Турківського - "Твої стежки" та "Я беру свій баян" (у цій надруковані також і пісні на слова інших поетів).

Лауреат обласної літературної премії ім. М. Коцюбинського (1988).

Твори М. Турківського перекладені на російську та чуваську мови.

ОКРЕМІ ВИДАННЯ

248.МАТЕРИНКА : Поезії. – К.: Рад. письменник, 1969. – 55с.

249.ВИДНОКОЛО : Поезії. – К.: Молодь, 1974. – 48с.

250.ЛИТАВРИ літа : Поезії. – К.: Рад. письменник, 1987. – 100с.

Рец.: Дьячков В. Чи "бачиться весняний натяк" ? //Київ.- 1988. - №11. – С.147.

251.СЕРЦЕ матусине б'ється : [Вірші]. – Прилуки, 1995. – [64с.].

252.СЕРЦЯ мого чорнобривці : (Другий сувенірний зб.) /Ред. та худож. оформл. авт.–Чернігів, 1996.- 103с.:іл.

253.МОЛОДЧИНА красень – півень : [Вірші] /[Худож. М.Турківський] . – К.: РВО "Поліграфкнига", 1997. – 16с.:іл.

ЛІТЕРАТУРА ПРО ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ

254.РЕП'ЯХ С. Миколі Турківському – 50 //Літ. Україна. – 1987. – 28трав. – С.5.

255.МИКОЛА Петрович Турківський : (Реком. бібліогр. покажч.). –

Чернігів, 1987. – 8с.

256.ТУРКІВСЬКИЙ Микола Петрович (1937) //Письменники Радянської України. 1917 –1987: Біобібліогр. довідн. – К., 1988. – С.602.

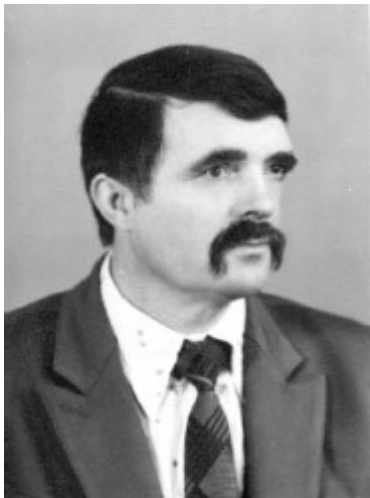
257.РЕП'ЯХ С. Наснага сонця і землиці соки : Миколі Турківському – 60 //Просвіта.- 1997.- 17трав.- С.2.

258.ГРИНЬ М. Серця його чорнобривці : [До 60 – річчя М.Турківського] //Десн. правда.- 1997.- 22трав.

259.РЕП'ЯХ С. З кореня народного : На здобуття премії імені М.М.Коцюбинського //Десн. правда. – 1998. – 9верес.

Творчий портр. М.Турківського.

ХОЛОДНИЙ МИКОЛА КОСТЬОВИЧ

Холодний Микола Костьович – одна з найекзотичніших постатей в літературному процесі Подесення. Хоч значну частину зрілого життя він провів у Києві, на Вінниччині, все ж потягнуло на рідні поліські простори.

Саме тут, на хуторі Стягайлівка поблизу села Карильське Коропського району, 30 липня 1939 року народився цей безперечно цікавий і неординарний письменник.

Життя його складалося нелегко. Восenne і повоєнне дитинство весь час наштовхувало допитливого хлопчика на питання: чому так? чому народ бідує? чому навкруг неправда і неволя?

З цими думками й настроями Микола Холодний вступає на філологічний факультет Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка. Людина за натурою щира і відверта, він висловлював свої думки в поезіях, які дуже швидко завоювали популярність серед студентства і політично активних членів української громадськості. Все закінчилося виключенням "крамольного поета" з університету в грудні 1965 року. Пізніше його не раз "виховували" добре відомі органи безпеки, арештовували. Все ж 1968 року Миколі Холодному вдалося закінчити університет, але Одеський.

Тим часом у Франції, Канаді, США, інших країнах, де широка українська діаспора, видаються його книги, серед яких особливого розголосу набула збірка "Крик з могили" (1969).

За це поета видворили з Києва. Був він і безробітним, і пастухом, і сторожем. Але більшу частину життя вчителював.

У роки розвинутого соціалізму вийшли його книги: "Сутеніє в душі" (Париж, 1969), "Про душу в пісні та пісню в душі" (Рим, 1979).

Остання відзначена почесною премією Ватикану.

Настали інші часи. Письменник порадував читачів одразу цілою низкою книг: "Дорога до матері" (Київ, 1993), "Усмішка Джоконди" (Київ, 1995), "Голгофа Михайла Осадчого" (Київ, 1996), "Каменюк і Петрарка" (Київ, 1997).

Микола Холодний – член Національної спілки письменників з 1993 року. Член Ради обласної організації НСПУ, міжнародної асоціації українців. Його ім'я внесено до Британської енциклопедії.

Нещодавно Микола Холодний став лауреатом премії "Благовіст". Раніше

йому присвоєно районну літературну премію ім. В. Нефеліна (Козелець). Живе і працює в місті Острі.

ОКРЕМІ ВИДАННЯ

260.КРИК з могили : Захальвні вірші з України /Передм. Ю.Бойка.– Балтимор – Париж – Торонто: Укр. вид – во “Смолоскип”ім. В.Симоненка, 1969.– 60с.

261.СУТЕНІЄ в душі : [Поезії] . – Париж : Сучасність, 1969. –39с.

262.ПРО душу в пісні та про пісню в душі : Дослідження. – Рим : Укр. друк Ватикану, 1979.– 105с.

263.ПРО душу в пісні та про пісню в душі : Дослідження /Упоряд. О. Зінкевич; Передм. ред.- Балтимор - Торонто : Смолоскип, 1981. –103с.

264.ДОРОГА до матері : Поезії. – К.: Укр. письменник, 1993. – 205с.

265.УСМІШКА Джоконди : Вибр. – К.: Укр. письменник, 1995. – 271с.

Рец. : Чабан В. Поет із 101-го кілометра //Патріот України. – 2000. – 20січ-2лют. – С.2.

266.ГОЛГОФА Михайла Осадчого : [Штрихи до портрета].- К.: Укр. письменник, 1996. – 116с.

267.КАМЕНЮК і Петрарка : (Долі “Внутр. Еміграції”) /Ред. і авт. післям. Л.Вишеславський.- К.: Вир, 1997.- 162с.: 18л. фото.

268.ЗОЛОТЕ перо жар – птиці : П’ятитомник Яра Славутича : Есей. – К.: Дніпро, 1999. –84с.

269.ЯР СЛАВУТИЧ у літературній критиці : Огляд. рецензії на книжки про поета. – Сімферополь: “Доля”, 2001. – 72с.

ЛІТЕРАТУРА ПРО ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ

270.ГОРИНЬ М. Більше поетів хороших і різних //Молодь України. – 1962.– 15груд.

271.СКУРАТИВСЬКИЙ В. Миколі Холодному – шістдесят ? //Сучасність.– 1999. - №6. – С.121 – 122.

272.ЗДОРОВЕГА В. Коли на прою стають з системою : До 60-річчя від дня народження М.Холодного //Молодь України. – 1999. – 30лип.

273.ВАГОМИЙ внесок : Відомому українському поетові і літературознавцеві М.К.Холодному виповнилося 60 //Черніг. вісн.- 1999.- 31лип. – С.3.

274.МИКОЛІ Холодному – 60 //Новини Придесення. – 1999. – 31лип.

275.МИКОЛА Костянтинович Холодний : (Реком. бібліогр. покажч.). – Чернігів, 1999. – 36с.– (Черніг. ОУНБ ім.В.Г.Короленка).

276.МАРЧЕНКО І. Вітчизна визнає “формаліста” //Молодь України. – 2000.– 28січ.; Гарт. – 2000. – 25лют. – С.12.

277.ДЗЮБА С. Творческий подвиг Мыколы Холодного //Пульс недели. –2000. – 10февр.- С.14.

278.ЛАУРЕАТИ літературної премії “Благовіст” //Літ. Україна. – 2001.– 5квіт. – С.3.

ШЕВЧЕНКО ІВАН МИКОЛАЙОВИЧ

Шевченко Іван Миколайович народився 16 вересня 1926 року в селі Макіївці Білоцерківського району на Київщині. Немилосердною виявилася до нього доля. Підлітком був інтернований до

фашистської Німеччини. Отже, перебував у лавах неповнолітніх в'язнів фашизму. Повернувся на Україну лише влітку 1945 року.

Закінчив школу, а потім Київський гірничий технікум (1952), Київський політехнічний інститут (1957), Київський педагогічний інститут (1965).

Працював автослюсарем Київського Мостобуду, на лісорозробках Східниці, охоронцем у Бориславі, Трускавці, коногоном, прохідником, помічником та виконуючим обов'язки начальника ділянки, технічним інспектором на шахтах Донбасу, викладав фізику у Козелецькому технікумі ветеринарної медицини.

З 1975 року - заслужений учитель Української РСР.

Пише давно. Друкувався в місцевих та загальноукраїнських виданнях. Але справжній успіх прийшов до нього 1994 року, коли за повість "Третейський суд" йому присуджено премію переможця міжнародного конкурсу гумору та сатири в місті Філадельфія (США).

А через три роки Іван Шевченко отримав премію на рідній землі, ставши переможцем республіканського конкурсу ім. В. Кобилянського на кращу дитячу книжку. Відзначено повість-казку козельчанина "Очима зеленого хлопчика", надруковану 1998 року. Цього ж року побачила світ фантастична повість "Вектор Куксарда".

Приємні сюрпризи 1998 закінчилися прийомом Івана Шевченка до Національної спілки письменників України.

Протягом 2000-го року у Києві вийшли друком чотири книги працьовитого прозаїка – невігадана повість "Впоперек ночі", повість "Зведи свій храм", повість-казка "Діамантовий скрипалик", очуднена повість "Печатка волхва".

На черзі – продовження останньої "Бранці Тризорого Всевіда". В обох книгах йдеться про боротьбу нашого народу за свою державність у добу козаччини.

Готові лягти на видавничі столи ще більше десятка книг Івана Шевченка.

Гідно і плідно відзначив він своє 75-річчя.

ОКРЕМІ ВИДАННЯ

279. ВЕКТОР Куксарда : Фантаст. повість. – К.: Укр. письменник : Вир, 1998.– 102с.

280. ОЧИМА зеленого хлопчика : Повість /Худож. А.Гречанюк. – К.: Видавн. центр Кухарука, 1998.- 25с.: іл.

281. ВПОПЕРЕК ночі : Невігадана повість. – К.: Феста, 2000. – 140с.

282. ДІАМАНТОВИЙ скрипалик : Повість – казка. – К.: Феста, 2000. – 40с.

283. ЗВЕДИ свій храм : Повість. – К.: Феста, 2000. – 144с.: іл.

284. ПЕЧАТКА волхва : Повість – казка. – К.: Феста, 2000. – 95с.

285. КРАПЛИНИ з чистої криниці : Оповідання, новели, повісті. – К.: Феста, 2001. – 88с.

286. ТРОЯНДИ поміж терня : Новели, оповідання, гуморески. – К.: Феста, 2001. – 108с.

ЛІТЕРАТУРА ПРО ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ

287. ПІДСУМКИ конкурсу імені Володимира Кобилянського //Новини Придесення. – 1997. – 27верес.

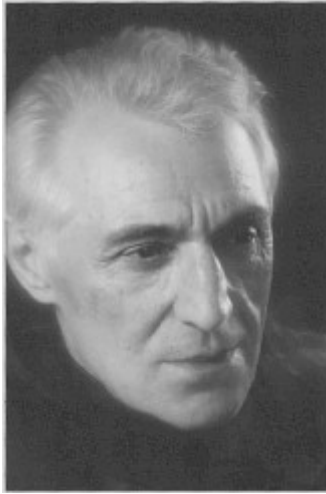
Серед лауреатів І.Шевченко.

288.БРИГИНЕЦЬ Г. Подвійний успіх митця художнього слова //Новини Городнянщини. – 1998.- 17жовт.

289.МИКОЛАЄНКО В. І прозаїки, і поети //Десн. правда. – 1998.– 17листоп.

290.КОРЕНЕВИЧ Л. Іванові Шевченку – 75 : Вітаємо ювілярів //Літ. Україна. –2001. – 27верес.– С.4.

ШКВАРЧУК ВОЛОДИМИР МИХАЙЛОВИЧ

Шкварчук Володимир Михайлович народився 22 жовтня 1940 року в селі Долина Тлумацького району Івано-Франківської області.

Освіта середня. Вчився в Коломийському технікумі механічної обробки деревини і в Криворізькому гірничому училищі.

Працював робітником у Московській картографічній експедиції на Уралі, на промислових будівництвах Кавказу, в різних організаціях і на підприємствах трестів "Ленінруда", "Укренергобуд", "Центростальконструкція", "Промтехмонтаж", "Укрмедтехніка" в Кривому Розі, Маріуполі і Чернігові. З 1993 року – консультант науково-редакційного підрозділу Чернігівської

облдержадміністрації.

Прозаїк. У активі – до трьох сотень газетно-журнальних публікацій статей, нарисів, памфлетів, усмішок, гуморесок, казок, оповідань.

Окремими виданнями вийшли: "Бунт землі" (1994 р.), "Голодомор 1932-33 годов на Черниговщине" (1999 р.), "Прищеплена гілка" (1999 р.), "Отруйне питання" (2000 р.).

Готуються до друку: "Репортажі з минулого" (видавництво "Бібліотека українця", на конкурсній основі); "Пиріжкова хатка" (тернопільське видавництво "Джура", на конкурсній основі), "На казарменому становищі" (м. Чернігів).

Лауреат літературних премій:

обласної просвітянської імені Бориса Грінченка (1995 рік) – за публіцистичну діяльність і книгу "Бунт землі";

Всеукраїнської імені Володимира Кобилянського (1997 рік) – за художні твори для дітей;

Всеукраїнської імені Валерія Марченка (1998 рік) – за публікацію нарисів, створених за матеріалами архівів ВЧК-ДПУ-НКВС-КДБ по Чернігівській області;

Міжнародної журналістської імені Василя Стуса (2000 рік) – за відстоювання права людини на свободу слова.

Член Національної Спілки письменників України.

Із матеріалу "Спалені рукописи" в газеті "Сіверщина": "Володимир Шкварчук відомий читацькому загалу як ретельний дослідник донедавна цілком таємних архівів комуністичної доби. Десятки його творів вказаного спрямування друкувалися в періодиці Чернігова, Києва, Львова, Дніпропетровська, Тернополя, Лондона. Саме за ці твори Київська письменницька організація висунула його кандидатуру на здобуття премії ім. В. Марченка, при отриманні якої в Спілці письменників України В. Шкварчук зазначив: "Займатися вивченням таємних радянських архівів і в міру можливостей доводити наслідки

своїх досліджень до людей – все ще означає сіпати за хвіст сатану. Людина, яка цим займається, частенько опиняється в ситуації "один у полі воїн". У нас мільйони жертв, а ось катів практично жодного".

ОКРЕМІ ВИДАННЯ

291.БУНТ землі : (Художньо – краєзн. праця на архівному матеріалі). – Чернігів : РВВ упр. по пресі, 1994. – 63с.

292.ГОЛОДОМОР 1932 – 33 годов на Черниговщине : (Историко – публицист. исследование). – Чернигов, 1999. – 99с.

Рец.: Демченко Т.П. Владимир Шкварчук. Голодомор 1932 – 33 годов на Черниговщине //Укр. істор. журн. – 2000. - №6. – С.131 – 134.

293.ПРИЦЕПЛЕНА гілка (євреї в архівах ВУЧК – ГПУ – НКВД – КГБ по Черніг. обл.)– Чернігів : Просвіта, 1999. – 71с.

Рец.: Деркач А. Этот еврейский город Чернигов //Вал. – 2000. – 2марта. – С.2.

294.ПИРІЖКОВА хатка : (Казки й оповідання для дітей). – К. :Видавн. центр Кухарука, 1999.- 92с.: іл.

295.ОТРУЙНЕ питання. – Чернігів : Просвіта, 2000. –24с.

ЛІТЕРАТУРА ПРО ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ

296.КУЦЕНКО П. Чотири дебюти: Чернігівці у “Вітрилах” //Комс. гарт. –1981. – 14трав.

Представлений в альманасі й В.Шкварчук.

297.ПІДСУМКИ конкурсу імені Володимира Кобилянського //Новини Придесення. – 1997.- 27верес.

Серед лауреатів В.Шкварчук.

298.ЛАУРЕАТИ премій 1997 року : Премія імені Валерія Марченка //Слово і час. –1998. - №3. – С.69.

Серед лауреатів – В.Шкварчук.

299.МИКОЛАЄНКО В. І прозаїки, і поети //Десн. правда. – 1998.– 17листоп.

300.ЛУК’ЯНЕНКО Л. Наша сила – в історичній пам’яті //Біла хата.– 1999. – 16січ.

301.НОВІ члени Спілки письменників України //Літ. Україна. – 1999.– 25лют.- С.6.

Серед інших – В.Шкварчук.

302.ПУБЛІЦИСТ, новеліст і казкар //Знаменні і пам’ятні дати по Чернігівській області на 2000рік.- Чернігів,2000. – С.28 – 30.

303.ЛАУРЕАТИ міжнародної премії журналістів ім. В.Стуса за 1999рік //Літ. Україна. – 2000. – 2берез. – С.2.

Серед інших – В.Шкварчук.

304.ЛІТЕРАТУРНА премія – на Придесенні //Літ.Україна. – 2000.– 16берез. – С.2.

Міжнародну премію журналістів ім.В. Стуса вручено В.Шкварчуку.

305.СЕРЕДА П. Серед переможців – чотири наші земляки //Десн. правда.– 2000. – 9верес.

Творчий конкурс Київ. вид-ва “Б-ка українця”. Серед переможців В.Шкварчук.

ШКУЛІПА АНАТОЛІЙ ГРИГОРОВИЧ

Шкуліпа Анатолій Григорович народився 2 вересня 1950 року в селі Калюжинці Срібнянського району Чернігівської області в хліборобській родині. Доки батько Григорій Максимович служив у війську, жив з мамою Ганною Леонтіївною у діда та баби. Коли ж батько демобілізувався, перебралися на хутір Пручаї, що притулився в зелені ярів поблизу села Охиньки вже на Прилуччині. Саме тут хлопець закінчив початкову школу, а восьмирічку – в Охиньках.

Потім був Козелецький зооветтехнікум (закінчив 1972 р.), де серйозно захопився літературою і почав друкуватися у місцевій районці.

Працювати за фахом довелося лише місяць: із села Підлісного Козелецького району юнака забрали до армійських лав.

Під час служби глибоко відчув і зрозумів, що його доля – слово, література. І, не знімаючи гімнастерки, приступив до складання вступних екзаменів на філологічний факультет Ніжинського педагогічного інституту ім. М. В. Гоголя. Зарахували студентом. І тут, де відчувається дух великих майстрів слова, розкрився літературний талент Шкуліпи. Друкувався в міській, обласній та республіканській пресі. Три роки поспіль був старостою літературної студії, членами якої трохи раніше були Євген Гуцало, Віктор Вовк, Леонід Горлач, Володимир Мордань, Петро Пулінець.

Отримавши 1976 року диплом, працював у Ніжинській міськрайонній газеті, відновив і очолив літературне об'єднання при ній. Його твори постійно з'являлися в газетах, часописах, альманахах. Його запрошували на численні наради і фестивалі творчої молоді.

1983 року у видавництві "Радянський письменник" побачила світ перша поетична збірка Анатолія "Звернення до радості", яка засвідчила появу обдарованого автора, джерелом натхнення якого є життя.

Друга книга "Право на взаємність" (1990) підтвердила цю думку, а третя – "Зірки над хрестами" (1993 р.) – відкрила перед поетом обрії визнання і утвердження.

В той час Анатолій Шкуліпа завершив, а видавництво "Український письменник" підготувало до друку роман "Будемо живі", який, на жаль, не потрапив до читача через брак коштів.

Така ж доля спіткала і драматичну поему-легенду "І знов являється княжна", здану до складання в Центрі духовної культури.

Окрім названих, Анатолій Григорович має в шухлядах ще ряд поетичних, прозових та драматичних творів і продовжує працювати.

А на хліб насущний заробляє то в "Союздруці", то в Ніжинському училищі культури та мистецтв імені М. Заньковецької, де заякорився і несе юним і поетичне слово, і тепло піклування.

ОКРЕМІ ВИДАННЯ

306.ЗВЕРНЕННЯ до радості : Поезії. – К. : Рад. письменник, 1983. – 54с.

307.ПРАВО на взаємність : Поезії. – К. : Укр. письменник, 1990. – 64с.

308.ЗІРКИ над хрестами : Поезії. – К.: Укр. письменник, 1993.- 63с.

ЛІТЕРАТУРА ПРО ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ

309.СЕРДЮК П. "Що завтрашній день принесе?.." //Десн. правда.– 1994.– Зберез.

310.СКРИПЧЕНКО Т. Живе у Ніжині поет //Молодь України.– 1994.– 30верес.

311.КОВОРОНА А. Книги наших земляків //Вісті (Ніжин).– 1998.– 25груд.

ШУЛЬГА ОЛЕНА ВАСИЛІВНА

Шульга Олена Василівна народилася 26 квітня 1946 року в місті Прилуках. В дитинстві дівчинку скувала тяжка хвороба. Долати її допомагали рідні, лікарі. Та найбільше підсобляла вона собі сама – вірою в життя, у потрібність людини на цій землі, в те, що коли ти вже з'явився на світ, мусиш творити добро.

І Олена Василівна його творить.

1965 року успішно закінчила середню школу. А через п'ять років – Київський державний інститут культури.

З 1970 року працює бібліотекарем у Прилуцькій музичній школі.. Специфічне дитинство спонукало Оленку ще в дитинстві шукати якесь цікаве заняття. Чомусь тягнуло до

літератури. І дівчинка взялася за перо.

Згодом почала друкуватися спершу в місцевій, а потім – у обласній пресі.

Поетесу помітив і взяв під своє крило поет Дмитро Іванов. Саме завдяки його підтримці, у часописі "Дніпро" №4 за 1988 рік було вміщено першу "київську" добірку Олени Шульги. У цьому ж році її вірші надрукував альманах "Вітрила". Своєрідне, нестандартне письмо поетеси. Ось як пише вона про квітень, один з найпривабливіших весняних місяців:

На рамах саду й на одвірках лісу
Без метушні і зайвих потрясінь,
Мов благодать, зело своє розвісив
Упевнений провісник воскресінь.

1991 року у київському видавництві "Молодь" вийшла збірка Олени Шульги "Зелений листопад".

"Книга, публікації в періодиці засвідчують, що в літературу прийшла обдарована особистість, – писав у рекомендації до Спілки письменників Д. Іванов. – Вона на повен голос говорить про нашу минувшину й сучасність, говорить мужньо і чесно. Центральне місце в поезіях Олени Шульги посідає людина з її радощами й болями, людина повнокровних почувань і по-народному глибокого, масштабного мислення..."

Після виходу книги поетеса підвищила творчу активність. Її твори друкувалися в газетах "Гарт", "Чернігівський вісник", "Деснянська правда", часописі "Літературний Чернігів", збірках "Просвіта-92", "За них скажемо" тощо.

Нещодавно вийшла нова збірка поезії – "Дивна птаха".
Олена Шульга нагороджена Почесною грамотою облдержадміністрації.

ОКРЕМІ ВИДАННЯ

312.ЗЕЛЕНИЙ листопад : Поезії. – К.: Молодь, 1991. – 40с.

313.ДИВНА птаха : Поезії. – К.: [Ред. журн. "Дім, сад, город"], 2001.-
149с.

ЛІТЕРАТУРА ПРО ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ

314.СТЕШЕНКОВА Т. У Спілці письменників України //Літ. Україна. –
1994. – Злют.

Прийняття О.Шульги до СПУ.

315.СКРИПКА С. Очищаюча сила слова //Наше життя. – 1995. –
27верес.– С.2.

316.РЕП'ЯХ С. Зоря невідомого блиску //Десн. правда. – 1996. – 23квіт.

ШУСТ МИКОЛА НАУМОВИЧ

Шуст Микола Наумович народився 15 серпня 1916 року в селі Припутнях Ічнянського району в сім'ї хліборобів. Зачарований красою природи, залюблений у селянську працю, він змалку навчився розрізняти, де правда, а де фальш.

Допитливого малюка тягнуло до фарб і олівця. Він швидко схоплював силуети навколишнього світу, умів достеменно передати портретні риси людини. Але навчального закладу подібного профілю поблизу ніде не було, і обдарований юнак вступає на філологічний факультет Ніжинського педагогічного інституту ім. М. В. Гоголя.

Закінчує вуз 1939 року і спершу працює у школі, а потім виконує свій громадянський обов'язок у війську, стереже кордони з Польщею. Чорна неділя 22 червня 1941 року застає його під Перемишлем. Тут він бере участь у боях із фашистськими загарбниками. Досить швидко Микола Наумович опиняється у страшному кільці ворожого оточення в районі Золотоноша-Пирятин, звідки довелося вириватися з неймовірними труднощами.

У Ніжині червоноармієць зустрічається з друзями-однокурсниками, знайомими. Серед них було немало патріотів, які й запропонували йому приєднатися до групи підпільників, керованих незрячим юристом Яковом Батюком. Микола Наумович погодився без вагань. Адже це була унікальна організація, рідкісне угруповання людей на чолі зі сліпим ватажком.

Немало доброго зробив він у боротьбі з окупантами. Але 1943 року організацію викрили, майже всі батюківці потрапили до гестапівських катівень. Микола Шуст був серед тих, кому вдалося врятуватися.

Коли Чернігівщину звільнили від гітлерівців, недавній підпільник вливається в армійські колони, визволяє Україну, багато країн Європи. Був поранений у боях. Груді його прикрашають ордени Слави 3-го ступеня,

Вітчизняної війни 1-го, медалі, серед яких чи не найдорожча – "Партизанові Великої Вітчизняної війни " 1-го ступеня.

По війні учителював. Повернувся до улюбленого заняття – малювання, почав писати.

У співавторстві з драматургом О. Лубенським він створює героїчну драму "Подвиг у темряві", надруковану 1971 року видавництвом "Мистецтво", а невзабарі видавництво "Молодь" випускає у світ його художньо-документальну повість "Пітьмі непідвладні". 1995 року вийшла найповніша збірка його повістей та оповідань під назвою "У Ніжині, над Остром".

У ній автор зумів розкритися, виявити свої найкращі творчі якості. Схвилювано, щиро пише колишній підпільник і фронтовик, йому не можна не вірити. Щойно побачила світ нова книга М.Шуста "Інтриги Рейху та Кремля".

Нині Микола Наумович на заслуженому відпочинку. Пише нові твори, малює, ліпить. На громадських засадах керує гуртком образотворчого мистецтва СШ №5 м. Ніжина. Його живописні та скульптурні твори в численних клубах, школах.

ОКРЕМІ ВИДАННЯ

317.ПОДВИГ у темряві : Героїч. драма на 3 д. – К.: Мистецтво, 1971.– 98с.

Співавт.: П.О.Лубенський.

318.ПІТЬМІ непідвладні : Худож. – докум. повість. – К. : Молодь, 1983.– 111с.: іл.

Рец.: СуяркоЛ. //Дніпро. – 1984. - №5. – С.139 – 140.

319.У НІЖИНІ над Остром : Кн. у двох ч. – Чернігів, 1995. – 190с.

320.ІНТРИГИ Рейху та Кремля : Худож. – докум. та публіцист. оповіді.- Чернігів : "Нова хвиля", 2001. – 144с.

ЛІТЕРАТУРА ПРО ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ

321.МИКОЛА Шуст – член Спілки письменників України //Вісті (Ніжин).– 1998. – 27листоп.

322.МИКОЛАЄНКО В. І прозаїки, і поети //Десн. правда. – 1998.– 17листоп.

323.НОВІ члени Спілки письменників України //Літ. Україна. – 1999.– 25лют. – С.6.

Серед інших – М.Шуст.

МАТЕРІАЛИ ПРО ЛІТЕРАТУРНИЙ ПРОЦЕС НА ЧЕРНІГІВЩИНІ

324.ПРЕМІЇ імені Олекси Десняка //Десн. правда. – 1979. – 15груд.

Встановлена Черніг. обкомом ЛКСМ України за кращі твори та виконавську майстерність у галузі літ., мистецтва і архіт. (Раз у два роки).

325.НОВА обласна премія [ім. М.Коцюбинського впроваджена Черніг. обл. відділ. Укр. фонду культури та ін. обл. творчими Спілками] //Десн. правда. – 1992. – 4січ.

326.ПЕРШІ лауреати [премії ім. Б.Грінченка обл. т-ва "Просвіта"] //Черніг. вісн.–1992.–25груд.– С.2.

Ними стали письменники М.Адаменко (Сосниця), Р.Іваничук, політ. діяч Л.Лук'яненко– уродженець с.Хрипівка Городнян. р-ну.

327.ВІД КОМІСІЇ по преміях М.Коцюбинського //Десн. правда. – 1997. –

17лип.

Прийнято рішення про присудження даної премії діячам у галузі літ. і народознавства (попередня постанова охоплювала і представників ін. професій).

* * *

328.ОЛІЙНИК О. Обравши за зброю перо: (До підсумків наради молодих літераторів та юнкорів) //Комс. гарт. – 1977. – 4черв.

329.РЕП'ЯХ С. Мелодії зачарованої Десни //Ранок. – 1978. – №10. – С.6 – 7.

Про молодих поетів Чернігівщини.

330.РЕП'ЯХ С. Слово і хліб //Десн. правда. – 1978. – 16серп.

Співдружність літераторів і хліборобів Чернігівщини.

331.ДОБІРНОМУ колосу – слово буйнозерне //Десн. правда. – 1979. – 19січ.

Матеріали звітно-виборчих зборів обл. письмен. орг.

332.СЕРДЮК Л. Придесенням зачаровані //Ранок. – 1980. – №10. – С.17.

Літ. студія Ніжин. педін-ту ім.М.Гоголя.

333.VIII З'ЇЗД письменників Радянської України. 7-9 квіт. 1981 року : Матеріали зїзду /Упоряд.: В.Г.Запорожець, В.К.Коваль. – К.: Рад. письменник, 1981. – 331с.

С.313 : Делегати від Черніг. письмен. орг.

С.326, 328 : Дні літ., що проводяться в обл.; підшефні Черніг. письмен.

334.РЕП'ЯХ С. Сузір'я зачарованої Десни //Комс. гарт. – 1981. – Зсіч.

Літ. – мистецькі традиції Чернігівщини.

335.ЩЕРБОНОС В. Гартується зміна //Комс. гарт. – 1981. – 30квіт.

336.ПОЧЕСНІ звання літераторів : Із загальних зборів обл. письмен. орг. //Десн. правда. – 1982.- 23трав.

Йшлося про роботу правління після VIII з'їзду письменників. У зборах взяв участь поет Л.Дмитерко – лауреат Держ. премії УРСР ім.Т.Шевченка, ред. журн. "Вітчизна".

337.РЕП'ЯХ С. Сонце над нами одне //Десн. правда. – 1982. – 21трав.

Письменництво Чернігівщини : історія, сьогодення.

338.ШОСТАК О. Їхні будні і свята //Комс. гарт. – 1982. – 8квіт.

Творчий звіт обл. літоб'єднання.

339.3 ДУМОЮ про сучасника //Десн. правда. – 1983. – 20берез.

Матеріали звітно – виборних зборів обл. письмен. орг.

340.КИРИЛЮК В. І рости, і діяти ! //Літ. Україна. – 1983. – 21квіт.

Діяльність Черніг. письмен. орг.

341.ПОЕТИЧНИЙ фестиваль [молодих поетів Чернігівщини] //Десн. правда. – 1983. – 4листоп.

342.КУЦЕНКО П. Рости творчій молоді : 3 обл. семінару мол. літераторів //Комс. гарт. – 1984.– 21квіт.

343.РЕП'ЯХ С. День нинішній, день майбутній : Черніг. письмен. орг. //Літ. Україна. – 1985. – 21листоп.

344.ПЕРЕЙНЯТИСЬ турботами часу : Виїзне засідання секретаріату правління СПУ в Чернігові //Літ. Україна. – 1986. – 16жовт.

345.РЕП'ЯХ С. Перевисання до народів //Рад. Україна. – 1987. – 18січ.

Тема дружби народів у творчості письменників сучасної Чернігівщини.

346.ОБЛАСНІ організації письменників України //Письменники Радянської України. 1917– 1987: Біобібліогр. довідн. – К., 1988. – С.13-19.

С.18 – 19 : Черніг. обл. письмен. орг.

347.РЕП'ЯХ С. Про святе і священне : Анкета " Рад. України" //Рад. Україна. – 1988. – 21черв.

Відповідь на анкету відп. секретаря Черніг орг. СПУ.

348.ЛАВРИК П. Сповідувати правду : [Із звітно-вибор. зборів у Черніг. обл. орг. СПУ] //Літ. Україна.- 1989. – 23берез.

349.НЕМИРІВСЬКА Т.Ф. Чернігівський похід "Дзвін – 90" //Нар. творчість та етнографія.- 1990. - №6. – С.86.

"Дзвін – 90" – перша зустріч на укр. землі з письменниками діаспори.

350.РЕП'ЯХ С. Не тільки на руїнах : Роздуми після письмен. з'їзду //Десн. правда. – 1991.– 26квіт.

351.ПЕРШИЙ лауреат [обл. премії ім.П.Г.Тичини – Черніг. обл. письмен. орг.] //Десн. правда.–1991.– 20черв.

352.РЕП'ЯХ С. Живи, світлице слова! : Спілці письменників України – 60 //Десн. правда.– 1994. – 16черв.

Діяльність Черніг. письмен. орг.

353.СТРИЖЕНЬ Я. На хвилях Брянської "Десни" //Гарт. – 1994. – 5серп.- С.3.

Альманах, в якому опубл. твори черніг. літераторів.

354.РЕП'ЯХ С. Повернулося свято //Десн. правда. – 1994. – 22груд.

Літ. свято " Над Дніпром, Десною й Сожем", на якому збираються письменники Черніг., Брян. і Гомельської обл.

355.СОЛОНІКОВА В. Продовження традицій //Сіверян. літопис. – 1995. - №2. – С.74 – 75.

Про кн. черніг. літераторів видання 1994р.

356.КАГАНОВА І. Поетичний розмай //Сіверян. літопис. – 1995. - №1. – С.79 – 80.

Аналізуються поет. зб., видані 1993 – 1994рр.

357.ВЕЧОРЕНКО П. Дебютанти "Вітрил" //Десн. правда. – 1995. – 5жовт.

Альманах мол. літераторів України "Вітрила", в якому дебютували більше десяти авторів Чернігівщини.

358.БАЛКА К. "Молоде вино" в Чернігові //Молодь України. – 1995. – 14верес. – С.3.

Презентація книжки "Молоде вино". Літературне життя Чернігова.

359.СХВИЛЬОВАНА розмова : У Черніг. письмен. орг. //Літ. Україна. - 1996. – 15лют.– С.1.

Звітно – виборчі збори.

360.ВШАНОВУЄМО пам'ять митців: У Черніг. письмен. орг. //Літ.Україна. – 1996.– 15лют.– С.1.

Відкриття меморіальних дошок письменникам.

361.РЕП'ЯХ С. Під спілчанським небом //Просвіта. – 1996. – 7груд. – С.2.

Черніг. письмен. орг. – 20років.

362.У СПІЛЦІ письменників [із творчим звітом про роботу Черніг. орг. СПУ виступив її голова С.Реп'ях] //Літ. Україна. – 1997. – 7серп. – С.1.

363.ТКАЧ М. П'ять років творчого неспокою //Літ. Чернігів. – 1997. - №10. – С.3 - 8.

До утворення в Чернігові незалежного громад. об'єднання літературної спілки "Чернігів" та заснування журн. "Літературний Чернігів".

364.КУЗЬМЕНКО В. Як лікувати "Бронзову хворобу" вірша? //Літ. Чернігів. – 1997. - №10.– С.110 – 117.

Перегляд добірок поезій черніг. поетів на стор. цього часопису.

- 365.ДЗЮБА С. Літературний Чернігів //Черніг. відом. – 1997. – 22серп. – С.6.
- 366.ЗАБАРНИЙ О.В. До цілющих джерел творчості //Сіверян. літопис. – 1997. - №4. – С.87– 113.
Літ. традиції Чернігівщини.
- 367.ЗАБАРНИЙ О.В. Вивчення творчої спадщини письменників Чернігівщини на уроках української літератури //Літ. та культура Полісся. – 1997. – Вип.9. – С.166 – 170.
- 368.КОДАК М. Обличчя наші обирає час : Про поезію “смолоскипівців” //Дніпро. – 1998. - №7– 8. – С.115 – 128.
Серед них С.Дзюба та О.Куценко (поети з Чернігова).
- 369.ЧЕРНІГІВЩИНА літературна //Літ. Україна. – 1998. – 12листоп. – С.1 – 2.
- 370.СЕКРЕТАРІАТ Ради СПУ в Чернігові //Літ. Україна. – 1998. – 26листоп.– С.1.
Було розглянуто діяльність Черніг. організації СПУ, розвиток літ. процесу на Придесенні.
- 371.ПАВЛЕНКО С. Літературно – мистецький калейдоскоп : Чернігівщина : Зачарована Десна чекає весну //Голос України. – 1998. – 12груд. – С.8.
- 372.ВЕЧОРЕНКО П. Літературні миттєвості – обличчя часу //Десн. правда. – 1998. – 21листоп.
- Виїзне засідання секретаріату СПУ в Чернігові.
- 373.САПОН В. Є в нас юні поети і прозаїки //Десн. правда. – 1999. – 19січ.
Підсумки обл. конкурсу серед обдарованих юнаків і дівчат до 25 років.
- 374.ЦИБА О. Нові книги, нові імена //Літ. Україна. – 2000. –27січ.– С.2.
Звітно – виборчі збори Черніг. орг. НСПУ.
- 375.САПОН В. На літературному обрії – нові імена //Десн. правда. – 2000. – 12лют.
- Переможці другого обл. літ. конкурсу для дітей та молоді Черніг. обл.
- 376.МИКОЛАЄНКО В. “Свою Україну співучу у серці юнацьким несучу” //Десн. правда. – 2000.– 13черв.
Підсумки обл. літ. конкурсу серед учнів шк.
- 377.ТЮТЮННИК А. Вручено премію “Тріумф” [у Києві та Чернігові] //Літ. Україна. – 2000.– 9листоп. – С.9.
За 1999 і 2000рр.
- 378.КАГАНОВА І. Видання 1998 – 1999 рр. : Коротко про кн. чернігівців //Літ. Чернігів.– 2000.- №14. – С.128 – 132.
- 379.ДЗЮБА С. Презентовано нові українські книги [в Прилуках та Чернігові] //Літ Україна.– 2001. – 7черв. – С.8.
- 380.ВИЗНАЧЕНО лауреатів Міжнародної літературної премії “Тріумф” за 2001 рік//Сучасність.– 2001.- №7-8 (лип.-серп.). - С.101.
По Черніг. обл. : С.П.Реп’ях (поет.Чернігів), В. Дубіль, А.Радалов, І.Домінова (підприємці, меценати. Прилуки).

**ДОПОМІЖНІ ПОКАЖЧИКИ
ІМЕННИЙ ПОКАЖЧИК***

Антонич Б.-І. (119)
Астаф'єва М. 21
Балка К. 358
Баранков О.Г. 79
Білий О. 125
Блакитний В. (240)
Божко С. 147
Бойко Ю. 260
Бока Л. 246
Борщ М. 213
Бригинець Г. 28
Вереня Н. 138
Вечоренко П. 85, 141, 357, 372
Вишеславський Л. 267
Гарига А. 54
Горинь М. 270

Горлач Л. 52, 214
 Гринь М. 238, 258
 Грінченко Б. (8, 237, 326)
 Демченко Т.П. 292
 Деркач А. 293
 Десняк О. (97, 324)
 Дзюба С. 46, 218, 277, 365, (368), 379
 Дмитерко Л. (336)
 Дмитренко О. 183
 Дорош К. 241
 Драпей В. 113
 Драч І. 96
 Дрозд В. 157
 Дурас К. 245
 Дьячков В. 250
 Забарний О.В. 366, 367
 Закусило С. 247
 Здоровега В. 272
 Іванов Д. 154
 Каганова І. 62, 356, 378
 Кирилук В.63, 340
 Кобилянський В. (287, 297)
 Ковалець Я. 39, 86, 196
 Коваль В. 107
 Коворотна А. 34, 142, 311
 Кодак М. 368
 Колесник С. 146
 Кореневич Л. 290

* Номери, що відносяться до прізвищ осіб, яким присвячені статті подано у круглих дужках.

Коцюбинський М. (257, 325, 327)
 Крупко А.72
 Кузьменко В. 26, 50, 75, 148, 236, 364
 Кухар Р. 19, 24
 Куценко О. (368)
 Куценко П. 45, 84, 87, 140, 152, 223, 296, 342
 Кушніренко М. 227
 Лаврик П. 348
 Ларіонов П. 219
 Лубенський П.О. 317
 Лук'яненко Л. 300
 Лютий Г. 66
 Магула В. 11
 Марченко В. (298)
 Марченко І. 276
 Мельник Я. 100
 Миколаєнко В. 18, 53, 114, 233, 289, 299, 322, 376
 Мусієнко О.10
 Науменко В. 112

Немирівська Т.Ф. 349
Нечуй – Левицький І. (108)
Нитченко Д. (60, 61)
Одарченко П. (27)
Олійник О. 65, 328
Оліферовський С. 159
Осадчук П. 129
Павленко С. 56, 134, 371
Пархоменко Л. 17
Пендюр Б.В. 158
Пижук М. 181
Реп'ях С. 7, 69, 83, 98, 135, 220, 254, 257, 259, 316, 329, 330, 334, 337, 343,
345, 350, 352, 354, 361
Руденко М. 215, 220
Рудик І. 120
Салига Т. 191
Сапон В. 37, 42, 92, 103, 230, 234, 373, 375
Середа П. 305
Сердюк П. 1, 12, 136, 194, 196, 216, 309, 326
Сковорода Г. (30, 210)
Скрипка С. 315
Скрипченко Т. 310
Скуратівський В. 271
Славинський М. 186
Славутич Я. (268, 269)
Сломінська Н. 52
Солонікова В. 355
Сосюра В. (209)
Стешенкова Т. 121, 314
Стрижень Я. 353
Струтинський В. 224
Студьонова Л. 104
Стус В. (59, 303, 304)
Суярко Л. 318
Тичина П.Г. (351)
Ткач М. 363
Ткачук М. 35
Тютюнник А. 64, 377
Фтомова І. 21
Харчук Р. 51
Холодний М.К. 6
Хоменко І. 124
Циба О. 374
Чабан М. 265
Черненко Л. 244
Четвертак Є. (159)
Шостак О. 338
Щербонос В. 335
Юрійчук Я. 235
Яворівський В. 207

Ярець В. 208
Ясиновський В. 101